HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Udržení českého vědomí, tečí z novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 32. | Sobota (Saturday) 7. srpna (August) 1976 | Cena 25 centů

Znak 41. mezinárodního eucharistického sjezdu.

Nebeský Otče, stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné bude naše srdce dokud nespočine v tobě. Splň tuto naši ohnivou touhu po klidu srdce prostřednictvím Ježíše, jenž je Chléb života, tak abychom mohli o něm vydávat svědectví, že On jedině dovede ukojit mnohostranný hlad lidské rodiny. Veď nás silou svého Ducha k nebeskému stolu, u něhož se nám dostává radostné jistoty, že jednou budeme patřit na tvou slávu po věčné věky. Amen.

Modlitba 41. eucharistického sjezdu
ve Philadelphii 1976

VSTŘÍC 41. SVĚTOVÉMU EUCHARISTICKÉMU SJEZDU VE FILADELFII, PA., 1.—8. SRPEN 1976

Světové eucharistické sjezdy jsou ovocem rozvoje eucharistické úcty v druhé půli minulého století, a to především ve Francii, kde svobodné zednářství tehdy připravovalo jeden ze svých nejostřejších útoků proti katolické církvi. Není pochyby, že eucharistická úcta v církvi kvetla vždycky; důkazem toho bylo zavedení svátku Božího Těla v 13. století a svátostné průvody, propagované víc a víc v stoletích následujících. Svaté Markétě Marii Alacocque, apoštolce úcty k Božskému srdci Páně se dostalo nejpamátnějších zjevení právě při modlitbě před vystaveným Spasitelem. Dlouhými adoracemi před svatostánkem proslul svatý farář Arský Jan Maria Vianney (zemřel 4. srpna 1859) a vybízel k nim všechny, kdo k němu přicházeli. Eucharistický duchovní život ale do té doby kvetl hlavně u jednotlivců nebo v rámci malých skupin, tak např. vznikl spolek kněží adorátorů, dam ustavičného klanění, sester smírného klanění apod.

Společný hold

Něčím novým bylo volání po společném, kolektivním, nadnárodním projevu úcty a lásky k eucharistickému Králi. Vděčíme za to služebnici Boží Marii Martě Tamisierové. Po vzoru poutí na mariánská poutní místa začala organizovat pouti ke svatyním, proslulým nějakou událostí eucharistického rázu. Pomáhalo jí v tom několik kněží svatého života, jako např. abbé Bidot, autor brožurky »Sociální záchrana svátostí oltářní«, svatý Petr Julián Eymard a slepý kanovník od Sv. Dionysia v Paříži, proslulý mons. de Segur. První takovou eucharistickou pouť svolala do Avignonu r. 1873. Při pouti do Paray-le-Monial se Francie zasvětila Božskému Srdci Páně za přítomnosti 200 poslanců a senátorů. Jít na eucharistickou pouť, nebo později na sjezd bylo hrdinným vyznáním víry. Účastníci se vystavovali nejhrubším urážkám, nejednou i nebezpečí života. Při eucharistickém průvodu bylo nutné vytvořit kolem Velebné Svátosti skutečný kordon mužů a jinochů.

Pouti se nad očekávání dařily a nacházely pochopení u katolické veřejnosti. Pouti ve Favernay bylo přítomno na 30 000 věřících. A tak se Tamisierová rozhodla rozšířit eucharistické pouti na mezinárodní úroveň. Po překonání mnoha překážek, s úchvalou a požehnáním papeže Lva XIII. byl svolán první eucharistický sjezd do Lille r. 1881. V závěrečném procesí kráčelo několik biskupů, na 150 kněží a tisíce věřících z deseti zemí, jen mužů bylo asi 4000. Po vzoru tohoto lillského sjezdu bylo v následujících skoro 100 letech uspořádáno 40 mezinárodních eucharistických sjezdů, nejdříve každoročně, po přestávce způsobené první světovou válkou každý druhý rok; po druhé světové válce byly obnoveny až r. 1952. O slavení sjezdů se stará Stálý výbor, který má sídlo v Římě. Velmi brzy byla k hromadným manifestacím eucharistickým — společná mše svatá se svatým přijímáním, zvaná »Statio Orbis«, shromáždění církve z celého světa, a závěrečný průvod s Velebnou Svátostí — připojována zasedání více teoretického rázu, na nichž bylo projednáváno z různých hledisek heslo, které bylo sjezdu dáno.

Roku 1893 papež Lev XIII. po prvé jmenoval na sjezd svého osobního legáta; tím jako by poukázal na důležitost, kterou sjezdu přikládá, prostřednictvím legáta chtěl být sjezdu sám přítomen. Papežský legát je od té doby jmenován pro každý sjezd — Pius X. se osobně zúčastnil manifestací sjezdu konaného roku 1905 v Římě u Svatého Petra.

Do druhé války

Prvních patnáct sjezdů se konalo výhradně ve francouzsky mluvících zemích: Francii, Belgii a Švýcarsku (Avignon, Lutych, Paray-le-Monial, Paříž, Lurdy, Brusel, Fryburk atd.), jedinou výjimku tvořil jeruzalémský sjezd r. 1893. Římský sjezd r. 1905 začíná řadu sjezdů konaných v nejrůznějších místech světa: Londýn 1908, Kolín n.R. 1909, Montreal 1910, Madrid 1911, Madrid 1912, Malta 1913 a Lurdy 1914. Řím začal sérii poválečných sjezdů r. 1922; další se konaly vždy po dvou letech. Amsterodam, Chicago, Sydney podaly svědectví o duchovní síle katolicismu protestantským bratřím. Sjezd v Kartágu (1930) v amfiteátru mučedníků, uprostřed mohamedánského světa a na prahu černého světadílu, v předvečer 1500. výročí

(Dokončení na str. 5.)

ENGLISH SECTION INSIDE

Spoj. státy a Anglie chtějí vyřešit rhodéský problém

Londýn. — Podle pramenů ze Státního departmentu se Spojené státy a Anglie budou snažit přemluvit bělošskou vládu Rhodésie, aby předala vládní moc černošské většině; zároveň chtějí zajistit bělošské menšině finanční výpomoc a záruky, aby neztratila všechen svůj majetek, jehož se dopracovala svou dlouholetou pílí a vytrvalostí. Byla by například zřízena banka, která by kupovala od bělošských farmářů jejich pozemky a předávala je černochům. Podobná výpomoc by byla poskytována i obchodníkům a jiným podnikatelům. Dále by byla zajištěna pense pro vládní zaměstnance, a bělošským Rhodésanům by bylo zaručeno právo usadit se v západní Evropě či ve Spojených státech. Žádné konkrétní řešení však dosud nebylo vypracováno.

Spojené státy a Anglie se také chtějí obrátit na evropské i africké země se žádostí o spolupráci s tímto programem. V Rhodésii by byla nastolena umírněná černošská vláda, která by dovolila běločhům, kteří by tam chtěli nadále zůstat, další pobyt v této zemi.

Vystupňované úsilí černošských guerilů o způsobení chaosu v zemi a o přivedení pádu menšinové bělošské vlády se setkává s úplným neúspěchem. Podle odhadů operuje v Rhodésii na 1,500 černošských guerilů a dalších 6.000 jich je trénováno v Mozambiku, Zambii a Tanzanii. Rhodésie má ve zbrani 5 až 6 tisíc vojáků a dále má k disposici na 45,000 rezervistů.

Podle nejnovějších zpráv skupina mozambických vojáků pronikla na území Rhodésie, aby napadla tamní bělošské farmáře, avšak byla rhodéskými vojáky zatlačena zpět. V pondělí černošští guerilové zavraždili v západní Rhodésii dva bělošské farmáře.

V Jižní Africe černošští studenti na předměstí Johannesburgu Soweto bojkotují opět vyučování a nechodí do školy.

Každý 900 Američan je milionářem

Washington. — Podle magazinu "U.S. News and World Report" dnes žije ve Spojených státech 240,000 lidí, jejichž majetek má hodnotu jednoho miliónu dolarů nebo více. V roce 1948 bylo těchto lidí pouze 13,000, v roce 1969 pak 121,000. Zatím co v roce 1948 byl každý 11,300. Američan milionářem, dnes jím je každý 900stý. Z celkového počtu 215 miliónů Američanů je tedy zhruba 0.1 procenta milionářů. Tato malá skupina vlastní celkem 417 biliónů dolarů, což odpovídá 12 procentům hodnoty veškerého soukromého majetku v USA.

Američtí milionáři mají průměrně 47.9 procenta svého majetku v akciích; vlastní celkem jednu pětinu všech cenných papírů, vydaných americkými podniky. Podle statistik bylo v roce 1972 v USA 180,000 milionářů, z čehož více než polovina byly ženy; dále mezi nimi bylo 71,220 ženatých mužů, 36,100 vdov, 34,400 vdaných žen, 16,400 svobodných mužů a žen, 14,600 rozloučených a 7,300 vdovců. Asi 57,100 milionářům bylo méně než 50 let.

Téměř 5 miliónů Američanů (čili dvě procenta z celého obyvatelstva) vlastní majetek ve výši 100,000 dolarů nebo více. Nesmí se však pouštět z mysli fakt inflace; dolar z roku 1948 měl více než dvojnásobnou hodnotu dnešního dolaru.

UPOZORNĚNÍ NAŠIM ČTENÁŘŮM

Pro čtvrteční ranní odjezd našeho jediného pracovníka v expedici novin — Johna Nowogrodského — a náš, musili jsme mít toto 32. číslo H.N. hotovo v úterý a rozesláno ve středu. Nenajdete v něm proto tento týden naši obvyklou rubriku sportu, ani vylíčení zájezdu na Český Festival do Dwight, ani zprávu o návštěvě Msgr. Jaroslava Škarvady, papežského delegáta pro českou duchovní službu v exilu mezi námi v Chicagu. Nezbyl nám už na to všechno čas. Vrátíme se k tomu všemu v příštích číslech.

Redakce

Sloupek informací

O PRÁCI A "PRÁCI" VE VESMÍRU, Z IRÁKU — A O CHICAGU

Když dva dělají totéž, tak nemusí mít zrovna totožné cíle. Tato stará lidová moudrost je velkou pravdou například i pokud jde o výzkum Vesmíru, jak v minulých dnech napovědly dvě zprávy. Jedna z nich je vám mezitím docela jistě běžná, neboť po přistání Vikingu 1 se i do novin a televize dostaly dokonce barevné obrázky z miliónů mil vzdáleného Marsu. Po splnění programu přistání na Měsíci se americkým vědcům a jejich spolupracovníkům z technických oborů podařil i tento "kousek". Viking 1 posílá nejenom fotografie, ale během jednoho-dvou týdnů nás má poučit o výsledcích laboratorních pokusů s půdou Marsu, které nám řeknou, jsou-li tam podmínky života — abychom se měli kam přestěhovat, až nám primárky, konvence a především komunisti půjdou ještě víc na nervy.

Vybájení "zelení mužíci" (a ovšem ženky) zůstávají jako Mart'ané nepotvrzeni, úředně ověřeno je jen to, že od myšlenky na výzkum sousední planety po přistání Vikingu 1 na Marsu uplynulo pouhých osm let a že to pokladnu Spojených států stálo na jeden bilion dolarů. Fantastická fakta. Nesouhlasím s názorem, že jde o peníze (míněno doslova) vyhozené do vzduchu. Vývoj umělých družic a program letů na Měsíc nesmírně obohatily různé vědní obory, nejenom techniku, ale i například medicínu a v mnoha směrech mimo jiné i spotřební průmysl, takže společnost nakonec získala a Mars nám také docela jistě něco dá...

Méně užitku slibuje druhá ze zmíněných zpráv v úvodu. Věnovala se jí mnohem menší pozornost, což, myslím, není správné. Byla to informace o dalším, prý již třetím neúspěšném pokusu Sovětského svazu dostat do oběžné dráhy umělý satelit, který by byl s to zničit předem určenou konkurenci. Dne 21. července měl "Lovec" (Hunter) — název, který sovětskému satelitu dali američtí pozorovatelé vesmírného programu SSSR — zničit umělou oběžnici Cosmos 839, která byla na svoji dráhu vypuštěna 12 dní předtím. Nezdařilo se, ale "úspěchy" v budoucnu nejsou samozřejmě vyloučeny. Sovětský svaz pracuje prý na tomto systému ničitelských "Lovců" již 10 roků. Prozatím jsou jejich cílem vlastní družice a není třeba žádné zvláštní fantazie k tomu, abychom uhodli, kdo by byl na řadě potom.

Už desítky let sovětská propaganda a její souputníci v různých částech světa hlásají "myšlenku mírového soužití"; loni dne 1. srpna byl ve finských Helsinkách podepsán v té věci zvláštní dokument, na který se dali nachytat i státníci, kteří si mohou takřka denně doplňovat seznam sovětských agresí a komunistických kampaní proti skutečnému míru na Zemi. Citovaná informace o systému ničivých družic rozšiřuje pravdu o skutečných úmyslech Moskvy a soudruhů i na oblast výzkumu Vesmíru.

Napadá ještě jedna poznámka: je téměř kdekomu známé, že Sovětský svaz si nedovede zorganizovat zemědělskou a průmyslovou výrobu natolik, aby v uspokojování potřeb svých občanů držel krok se zeměmi nekomunistického světa. Přitom má zřejmě peníze a některým jeho lidem nechybí ani um dát dohromady "Sputniky", "Vostoky" a "Lovce". Tady něco nehraje. Nabízí se domněnka, že SSSR program služby společnosti opomíjí zcela úmyslně, aby se mohl lépe soustředit na získání předstihu v oblasti, která slibuje konečnou mocenskou převahu. Na revoluce všeho druhu má prostředků sdostatek.

□

IRÁK: SOVĚTSKÁ BAŠTA NA STŘEDNÍM VÝCHODĚ

Země v povodí legendárních řek Eufratu a Tigridu, dřívější Mezopotámie, staveniště "babylónské věže" — je pokládána za jednu z kolébek lidské civilizace. Po první světové válce se Irák stal britským mandátovým územím, od začátku třicátých let je samostatným státem; za zmínku stojí, že v roce 1941 se zde nakrátko prosadil režim, který podporoval válečné úsilí nacisticko-fašistické "osy Berlín—Řím". Éra Iráckého království skončila v červenci 1958, kdy salvy revoltujících vojáků skosily mladistvého Faisala II. (bratrance jordánského krále Husejna) a většinu příslušníků jeho rodiny. O 10 let později se nekrvavým převratem dostala k moci "Socialistická strana arabské obrody" (BAAS), v níž postupem času a s přímou podporou Moskvy — kde noví vládci našli pomocnou ruku — získali převahu prokomunisté. Dalším důležitým mezníkem v mladé historii Irácké republiky je rok 1972, kdy byla vytvořena takzvaná Národní vlastenecká pokroková fronta a kdy v dubnu toho roku byla uzavřena "Smlouva o přátelství a spolupráci se SSSR".

Když slyšíte o "Národní frontě", která pěstuje "přátelství se Sovětským svazem" — tak již asi nemusím jít do všech podrobností o režimu, jemuž se Irák dnes "těší". Země je bohatá na olej, který tvoří 98 procent vývozu — Iraq Petroleum Company byla tedy znárodněna. Ve zprávách se dále dočtete, že "stát se stará i o změnu životních a výrobních poměrů na venkově", to jest organizují se družstva-kolchozy. V politickém směru se "prohlubuje spojenectví mezi BAASisty a komunisty v rámci Národní fronty", což v praxi znamená upevňování a růst vlivu komunistické strany. V červnu 1973 došlo k pokusu o převrat, který skončil popravou plukovníka Nazema Kazzara, jeho organizátora, a 35ti údajných spolupracovníků. Stejně tvrdě se "řeší" otázka silné menšiny (20% obyvatel) Kurdů.

V květnu se konal třetí sjezd KS Iráku, jehož usnesení můžeme pokládat za náčrt budoucí politiky země. Cílem je "dovršit úkoly národně demokratické revoluce dalším rozvíjením a prohlubováním nekapitalistické cesty rozvoje směrem k socialismu". Sjezd "odsoudil kompromisní linii, kterou sledují některé arabské režimy zvláště na úkor palestinského lidu" — výslovně byl jmenován Egypt. Za "základní garant arabského národně osvobozeneckého hnutí" bylo označeno arabsko - sovětské spojenectví.

Podobného slovníku se používalo při jednáních "mezinárodního vědeckého semináře" o "problémech rozvoje a boje za nový světový ekonomický řád", jehož hostitelem byl začátkem června Bagdád, hlavní město Iráku. Politika západních mocností — především Spojených států a Británie — byla "podrobena zdrcující kritice". Na druhé straně "zaznělo mnoho pochvalných slov na adresu Sovětského svazu a dalších socialistických zemí, jimž delegáti z Asie a Afriky vyjádřili vděčnost za nezištnou internacionální pomoc", atd. Tyto citáty nám dokreslují obrázek země, o níž se ve zprávách o krizových situacích na Středním východě poměrně málo mluví. Je tam klid, neboť v Iráku vládne (teď již víme jaký) "pořádek".

□

JAK ŽIJEME V CHICAGU

Možná neznáte podrobnosti, které o nás objevil washingtonský dopisovatel pražského RUDÉHO PRÁVA soudruh Miloš Krejčí. Vyšly najevo začátkem července a nechal jsem si je na konec — místo humoru. Tož, počtěte si:

"Češi a Slováci usedlí ve Spojených státech se tradičně sdružovali ve velkém počtu krajanských spolků. Do některých pronikla po druhé světové válce politická emigrace nepřátelská Československu a v několika případech vytvořila i organizace, které jsou revanšistické, hlinkovské a fašistické.

Řada spolků si však uchovala svůj krajanský a někde i pokrokový charakter. V Chicagu například vycházejí progresívní SLOVENSKÉ ĽUDOVÉ NOVINY, které někdy otiskují i slovenské články z PRAVDY, i české z RUDÉHO PRÁVA. Kolem nich se vytvořil čtenářský kroužek. V Chicagu jsou ještě dva pokrokové krajanské spolky: Svaz svobodomyslných, který vydává čtrnáctideník VĚK ROZUMU, a České národní sdružení, jež publikuje měsíčník SVOBODNÉ ČESKOSLOVENSKO.

Kromě spolkové činnosti se oba časopisy zaměřují na objektivní psaní o Československu. Spolky se scházejí a pořádají bazary a zábavy ve staročeském duchu. Svaz svobodomyslných podniká i zájezdy do ČSSR (letos najal tři letadla) a udržuje večerní školy na pěti místech Chicaga, kde se vyučuje češtině, hrají se české divadelní hry, pořádají hudební pořady (zvláště oblíbený je Kmoch)".

Článek pražského komunisty pokračuje informacemi o slovenském folkloristickém spolku "Limbora" z New Yorku, zmiňuje se o "četných spolcích v Texasu, Nebrasce, Iowě a jinde", které prý mají "dobrý vztah ke staré vlasti svých předků" a končí vzpomínkou na Antona Kremarka, dlouholetého člena ústředního výboru komunistické strany USA, jenž byl ozdobou "americké dělnické třídy".

Možná byste se rádi dověděli, které z našich zdejších spolků jsou "revanšistické" či "fašistické" a proč... O tom však soudruh Krejčí taktně mlčí. Otiskli jsme mu výňatek z RUDÉHO PRÁVA — nemám ale obavy, že by nás proto označil za "progresívní". Jak dobře ví, k té jeho "pokrokovosti" máme daleko.

J. Netík

HLAS NÁRODA
(VOICE OF THE NATION)
Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.
BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.
VYDÁVÁ:
"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623
ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.
ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.
Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.
Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.
August 7, 1976 — Vol. I., No. 32.

GRANÁTY Z ČESKOSLOVENSKA
MACH Importers
3720 West 26th Str.

Phone: 184-9798
PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN
Home Made Sausages & Frozen Foods-
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry
6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402
Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?
CHRISTIE'S REAL ESTATE
VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE
3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800
Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala — Brokers

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Harlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "skoroevropském" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři —
nezapomeňte navštívit naši známou restauraci
Bohemian CROWN Restaurant
7219 W. Lake Str., River Forest, Ill.
Volné parkoviště vzadu za restaurací. — V pondělí zavřeno.
Tel.: 369-8140 Na Vaši návštěvu se těší:
Josef Krákora a Jaromír Hrábek, majitelé

LETEM SVĚTEM

Washington. — Podle sdělení Státního departmentu byla skončena jednání o prodeji atomických reaktorů Izraeli a Egyptu; tyto reaktory mají být oběma zemím doručeny v polovině osmdesátých let. Spojené státy učiní velmi přísná opatření, aby nebylo užito štěpného materiálu, jak dodaného pro tyto reaktory tak i jimi vyrobeného, k zhotovování atomických bomb.

• • •

Káhyra. — Egypt doposud zůstává silně zaostalou zemí. Z jeho 36 miliónů obyvatel je pouze 10 miliónů výdělečně činných, a to 4 milióny v zemědělství a 1.5 miliónu v průmyslu. Asi milión Egypťanů pracuje v zahraničí. Následkem vysoké porodnosti (2.3%) každoročně by bylo potřebí nalézt asi 800,000 nových pracovních míst. Inflace dosahuje výše 25 až 30 procent ročně. Obchod s cizinou je silně schodkový. Zemědělství je velmi zaostalé. Mzdy jsou všeobecně velmi nízké. Předvídá se, že v roce 2000 Egypt bude mít na 70 miliónů obyvatel. Aby bylo možno uživit všechno toto obyvatelstvo, egyptská vláda chce zajistit v budoucnu mocný ekonomický rozmach své země. Nynější čtyřprocentní roční vzrůst hrubého národního důchodu má stoupnout na 7 až 10 procent. K financování pětiletky 1976—1980 bude Egypt potřebovat 24 bilionů *dolarů; arabské země mu jsou* ochotny poskytnout dva biliony dolarů a ostatek si bude musit zajistit v západních pokročilých zemích. Proto Egypt chce zaručit cizím investicím výhodné podmínky. Během této pětiletky Egypt plánuje zavodnění a zúrodnění částí pouště a stepí, kam do konce tohoto století má být přestěhováno na 25 miliónů lidí, zvýšení průmyslové výroby o 88 procent, ztrojnásobení vývozu do zahraničí a uskutečnění dvou velkých rozvojových projektů: rozvoj zóny Suezského kanálu a prolákliny Kattara u El Alamein. Tato proláklina má být spojena se Středozemním mořem pomocí 60 mil dlouhého kanálu, který bude prokopán atomickými náložemi. Egyptská vláda už podnikla první kroky pro obdržení potřebného štěpného materiálu u Mezinárodního atomického úřadu ve Vídni. Projekt rozvoje Suezského kanálu bude stát 7 bilionů dolarů, projekt rozvoje Kattara pak 1.4 bilionů dolarů. Energetické potřeby Egypta budou z velké části kryty domácí těžbou zemního oleje, jež má být rozšířena. Egypt už obdržel zpět od Izraele petrolejové studně u Abu Rudeis na západním pobřeží Sinajského poloostrova; další ložiska oleje byla objevena v Nilské deltě a v pobřežních vodách Středozemního moře.

• • •

Praha. — Letadlo Čs. aerolinií typu Iljušin 18 sovětské výroby se zřítilo nedaleko Bratislavy: z neznámých důvodů dva motory letadla přestaly fungovat. Ze 76 osob na palubě jich 71 přišlo o život a 5 bylo těžce zraněno.

• • •

Ankara. — Turecko oznámilo, že jeho výzkumná loď Sismik 1 bude přes řeckou opozici pátrat v Egejském moři po zemním oleji; k její ochraně tam turecká vláda poslala několik válečných lodí. Řecko dříve oznámilo, že užije síly pro odvlečení turecké lodi, poruší-li řecká práva v Egejském moři. Nyní však řecká vláda ustoupila a hledí se vyvarovat jakékoliv přímé konfrontace s Tureckem.

• • •

New York. — Zambie obvinila Jihoafrickou unii, že prý její vojáci napadli zambijskou pohraniční vesnici Sialolo, zabili tam 24 osob a zranili dalších 45. Jižní Afrika popřela toto obvinění. Libérie navrhla před Spojenými národy, aby Bezpečnostní rada tam poslala zvláštní komisi, která by na na místě vyšetřila, zda zambijské obvinění odpovídá skutečnosti.

• • •

Bělehrad. — V Jugoslávii byl propuštěn z vězení Američan jugoslávského původu Laszlo Toth, před rokem odsouzený na 7 let, prý kvůli špionáži. Americké velvyslanectví tehdy — a nyní znovu — energicky popřelo správnost tohoto obvinění. Od září 1974 je v Jugoslávii vězněn ještě jiný Američan jugoslávského původu, Michael Šedmak, odsouzený na 5 let, rovněž kvůli "špionáži". Oba tito Američané přijeli do své "staré vlasti" na dovolenou.

• • •

Paříž. — Ve Francii byla opět provedena poprava, první po třech letech. Christian Ranucci, 22letý, byl st'at guillotinou, protože unesl a ubodal k smrti osmileté děvče. Prezident Giscard odmítl mu udělit milost, protože veřejné mínění bylo proti tomu, a protože provedení tohoto rozsudku smrti má sloužit za odstrašující příklad proti únosům a vraždám dětí.

• • •

Londýn. — Anglie se rozhodla přerušit diplomatické vztahy s Ugandou, protože dva britští diplomaté byli vypovězeni z této země; tito totiž řekli pravdu o židovské lékařce Doře Blochové, která byla pravděpodobně v Ugandě usmrcena. Bylo to poprvé, že Anglie přerušila vztahy s členskou zemí Commonwealthu. Amin, aby se pomstil, nyní žádá, aby každý Brit, který ho požádá o audienci, si před ním klekl na kolena. Podle posledních zpráv se prý část ugandské armády proti Aminovi vzbouřila a 30 vysokých důstojníků jej žádalo, aby rezignoval pro dobro země, protože lid pod jeho vedením žije ve stálé panice a je demoralisován. Tuto zprávu přinesly pouze jedny noviny v Keni. — Uganda, jedna z nejchudších a nejzaostalejších zemí Afriky, měří 91,000 čtverečních mil a čítá 11 miliónů obyvatel. Idi Amin se tam zmocnil vlády při státním převratě v roce 1971, při kterém byl sesazen president Milton Obote. Amin se udržuje u vlády terorem; podle odhadu Mezinárodní komise právníků při OSN jen v letech 1971—74 tam bylo zavražděno 25,000 až 250,000 skutečných či domnělých odpůrců režimu.

• • •

Johannesburg. — Na lidnatém černošském předměstí Soweto situace zůstává napjatá. Studenti nechodí do škol, a jsou pronášeny hrozby, že další školní budovy budou vypáleny. Jihoafrická vláda odtud odvolala všechny bělošské zaměstnance, s výjimkou policie, aby byla zajištěna jejich bezpečnost.

• • •

Varšava. — Ve Varšavě se konají soudy některých účastníků demonstrací proti vládnímu rozhodnutí, zvýšit podstatně ceny některých potravin. Už 53 Poláků bylo proto odsouzeno k několikaletému žaláři a na další rozsudky se čeká. Vládní rozhodnutí o zvýšení cen potravin bylo dočasně suspendováno.

• • •

Chowchilla, Cal. — Policie zatkla tři mladíky od 22 do 24 let věku, vesměs syny bohatých bělošských rodin, kteří unesli 15. července autobus s 26 školními dětmi, které pak drželi pod zemí. Únosci prý chtěli požadovat za propuštění dětí na svobodu výkupné ve výši 5 miliónů dolarů.

• • •

Bejrút. — V Bejrútu i jinde v Libanonu se sice bojuje dále, avšak podle zprávy rozhlasu z Damašku se prý Syrie dohodla s palestinskými gueriły na plánu skončit nadobro občanskou válku v této zemi. Prý bude uzavřeno nové příměří, na jehož plnění budou dohlížet vojenské jednotky z členských zemí Arabské ligy.

• • •

Řím. — Nový italský premiér Giulio Andreotti utvořil novou křest'ansko-demokratickou menšinovou vládu, která však bude moci být schválena parlamentem pouze v případě, že komunisté se aspoň zdrží hlasování. Komunistická strana ohlásí své rozhodnutí o této věci pouze po prostudování složení nové vlády a jejího programu. Andreotti, ve snaze získat si přízeň komunistů, vyloučil při tvoření nové vlády tři křest'anské demokraty, jež komunisté silně kritizovali. Předtím se mu nepodařilo utvořit většinovou vládu, ve které by nebyli zastoupeni komunisté.

• • •

Amsterdam. — Sovětský šachový mistr Viktor Korchnoi, 45letý, který se zúčastnil v Amsterdamu šachového turnaje, požádal holandské autority o právo politického asylu. V sovětském tisku byl v poslední době často napadán kvůli svým sympatiím vůči americkému šachovému mistru Bobby Fisherovi.

• • •

Peking. — Dosud existují pouze velmi neúplné zprávy o škodách, jež způsobilo nedávné zemětřesení v hustě obydleném průmyslovém území severovýchodní Číny. Úřední vládní prohlášení z Pekingu přiznalo pouze obrovské hmotné škody a velké ztráty na lidských životech; nečeká se však, že budou kdy podány přesnější údaje o této pohromě. Podle výpovědí cizinců bylo dvoumiliónové průmyslové město Tangshan zničeno na sto procent, a rovněž Peking, vzdálený 100 mil od epicentra zemětřesení, utrpěl značné ztráty na majetku a lidských životech. Dva nejsilnější otřesy dosahovaly na desetimístné Richterově stupnici intensity 8.2 a 7.9 stupně. Spojené státy a jiné země nabídly čínské vládě všestrannou výpomoc pro oběti zemětřesení; pekingská vláda však prý rozhodla, že Číňané si v této přírodní katastrofě mají pomoci sami.

• • •

Washington. — V roce 1975 dosahoval vývoz Rakouska do komunistických zemí, včetně Číny a Jugoslávie, 1.3 bilionu dolarů, vývoz Finska 1.3 bilionu dolarů, Spojených států 3.1 bilionu dolarů, Japonska 4.7 bilionu dolarů, Německé spolkové republiky 8.7 bilionu dolarů, Francie 3 biliony dolarů, Itálie 2.3 bilionu dolarů, Anglie 1.5 bilionu dolarů a Švédska 1.2 bilionu dolarů.

• • •

New York. — Podle nově vyšlé knihy Stephen Rosen, "Future Facts" (Simon & Schuster), vědci mají už dnes potřebné technické znalosti pro zbudování zvláštní podzemní dráhy, která by vedla z la z New Yorku do San Francisca, na níž by cesta mezi oběma oceány přes celé Spojené státy trvala pouze 21 minut. Dnešní jety potřebují pro vykonání této cesty pěti hodin Raketové vlaky by jezdily vzduchoprázdným tunelem na elektromagnetických vlnách rychlostí 12,500 mil za hodinu. Zbudování tohoto projektu by stálo 90 bilionů dolarů a stalo by se výnosným asi za 30 let; každý by platil za jednu cestu pouhých 50 dolarů.

• • •

Washington. — Operační šéf gen. Ray Sitton prohlásil, že dnes všechny činné jednotky americké armády všude na světě, ve vzduchu, na moři na souši i pod mořem, mohou být dány do stavu pohotovosti v pouhých třech minutách. Ministr obrany Hoffman ze své strany dal ujištění, že americká vojska v západní Evropě jsou v přítomnosti velmi dobře vybavena a schopna okamžitého zásahu. Mezery ve výzbroji, vzniklé v říjnu 1973, kdy Spojené státy postoupily ze svého evropského arsenálu Izraeli 400 tanků, 900 pancéřových vozů a 100 děl, byly už dávno znovu zaplněny. Dnes mají Spojené státy v Evropě *309,000 vojáků.*

Nejlépe si pochutnáte v česko-americké restauraci

The DUMPLING HOUSE

4109 S. HARLEM AVE. STICKNEY, ILL.

Denně čerstvá jídla.

Otevřeno od neděle do pátku od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer. V sobotu zavřeno.

Srdečně Vás zve

MARIE ČIHULOVÁ

Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů. Stačí zavolat a pro jídlo si přijít. Tel.: GU-4-9633

Největší výběr záclon, draperií do kuchyně, obýváků a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd., Berwyn, Illinois

Sikmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

MINARIK'S BAKERY

Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes

5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

DOBA "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Všemohoucí, věčný Bože, — odvažujeme se nazývat tě Otcem a prosíme: — Naplň naše srdce duchem opravdového synovství, — abychom se mohli ujmout zaslíbeného dědictví. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PRVNÍ KNIHY KRÁLOVSKÉ
(1 Král 19, 4-8)

Eliáš šel na poušti cestu jednoho dne. Když tam přišel, sedl si pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: "Už je toho dost, Hospodine, vezmi mi život, neboť nejsem lepší než moji otcové!" Lehl si a usnul pod tou kručinkou.

A hle — tu se ho dotknul anděl a řekl mu: "Vstaň, jez!" Podíval se a hle — u jeho hlavy koláč upečený na rozžhaveném kamení a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul.

Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotknul se ho a řekl: "Vstaň a najez se, neboť cesta by byla příliš dlouhá pro tebe." Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFESANŮM (Ef 4, 30-5, 2)

Bratři! **Nedělejte zármutek svatému Božímu Duchu, který na vás vtiskl svou pečeť pro den vykoupení.**

Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhačství a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.

Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval vás a vydal sebe za nás celá v oběť, Bohu velmi příjemnou.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA.
(Jan 6, 41-51)

Židé na Ježíše reptali, že řekl: "Já jsem chléb, který sestoupil z nebe." A říkali: "Což tohle není Ježíš, syn Josefův, jehož otce i matku známe? Jak tedy může říkat: Sestoupil jsem z nebe!"

Ježíš jim odpověděl: "Nereptejte mezi sebou! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Je psáno v *prorocích*: 'Všichni budou vyučeni od Boha'. Každý, kdo slyšel Otce a vyučil se u něho, přichází ke mně. Ne že by někdo Otce viděl; jen ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný.

Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Kdo jí chléb, který sestupuje z nebe, nezemře.

Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa."

\+ \+ \+

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu

Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování z Národa a Katolíka)

Tak se také stalo, jak oznámil Jeremiáš. Vojsko Chaldejských vrátilo se, porazivší vojsko egyptské, a oblehlo Jerusalem.

Bylo to léta devátého Sedekjáše, krále judského, měsíce desátého, když přišel Nabuchodonosor, král babylonský s veškerým svým vojskem k Jerusalemu, a oblehli jej. Jedenáctého pak léta Sedekjášova, měsíce čtvrtého, pátého dne tohoto měsíce, bylo město prolomeno.

I vtrhli tam všichni velitelé krále babylonského a obsadili prostřední bránu: Neregel, Sereser, Semegarnabu, Sarsachim, Rabsares, Rebmag a všichni ostatní důstojníci krále babylonského.

Když je uzřel Sedekjáš, král judský, a všechno mužstvo bojovníků, dali se na útěk. Vyšli v noci z města po cestě k zahradě královské skrze bránu, která byla mezi zdmi a dali se na cestu k pustině.

Vojsko Chaldejských hnalo se za nimi, dostihlo Sedekjáše na rovině jerišské pustiny a javše jej, přivedli ho k Nabuchodonosorovi, králi babylonskému do Rebly, která jest v zemi Emat, a ten vyřkl nad ním soud.

Král babylonský dal pobíti syny Sedekjášovy v Reble před očima jeho. Také všecky urozené Judovce dal pobíti král babylonský. Sedekjášovi pak dal oči vyloupati, svázati jej řetězy a vésti do Babylona.

Dům Hospodinův, dům královský, jakož i domy obecného lidu vypálili Chaldejští ohněm a hradby jerusalemské pobořili.

Ostatek lidu, který byl ve městě zůstal, i přeběhlíky, kteří byli k městu utekli, vůbec ostatní obecný lid, který byl zůstal, převedl Nabuzardan, velitel vojska, do Babylona.

Něco však lidu chudého, kteří dokonce nic neměli, zanechal Nabuzardan, velitel vojska, v zemi judské a dal jim vinice a cisterny v ten den.

O Jeremiášovi však Nabuchodonosor, král babylonský, přikázal Nabuzardanovi, veliteli vojska toto: „Vezmi jej, věnuj mu všecku pozornost a nic zlého mu nečiň, ale jak bude chtíti, tak mu vyhov." Poslal tedy Nabuzardan pro Jeremiáše a dovolil mu, aby mohl volně se pohybovati mezi lidem. Jer. 39.

Pláč Jeremiáše proroka.

Když byl Israel odveden do zajetí, a když byl Jerusalem zpuštěn, usedl prorok Jeremiáš pláče, a zalkal tímto žalozpěvem nad Jerusalemem, z hořké mysli vzdychaje a hořekuje řekl:

Ach, jak opuštěno sedí tu město, plné kdysi lidu. Jakoby ovdovělá paní národů, kněžna nad zeměmi octla se v poroběl

Bolestně pláče celé noci, slzy kanou jí po lících. Není kdo by potěšil ji ze všech jejích milců. Všichni přátelé pohrdli jí, jsou z nich nepřátelé.

Útlak přiměl Judu, by se vystěhovala, poroba tuhá. *Sídlí mezi pohany, aniž nalézá klidu. Všichni, kdož hnali se za ním, drží ho v úzkých.*

Cesty k dceři Sionské truchlí, neb nikdo na slavnost nejde. Všecky brány její jsou pobořeny, kněžstvo její vzdychá, panny její špinavé jsou, ona sama jest hořkostí zdrcena.

Hlavou její stal se nepřítel, odpůrci její zbohatli, neboť Hospodin rozsudek vyřkl nad ní pro množství nepravostí jejích. Dítky její odehnal do zajetí mučitel před sebou.

Vyscěhovala se z dcery Sionské všecka její krása. Knížata její jsou jako berani, kteří nenašli pastvy, odešli vysíleni před tím, jenž hnal je.

Pokračování na str. 5.)

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road • North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

Chicago zavede tel. číslo 911 pro případy naléhavé potřeby

Chicago. — Ve Spojených státech se všude postupně zavede telefonní číslo 911 pro případy naléhavé potřeby jako jsou požár, zločin či úraz. Město Chicago bude mít toto číslo zavedeno od 16. září tohoto roku. Kdokoliv zavolá na toto číslo, bude automaticky ve spojení s policejním ředitelstvím na 11. a State ulicích. V případech, které nejsou naléhavé, se bude jako dosud telefonovat na požárovou či policejní stanici.

V celých Spojených státech dosud 712 měst s 50 milióny obyvatel přijalo jednotné číslo 911 pro případy naléhavé potřeby. Ve státě Illinois bude toto usnesení provedeno před rokem 1985. V Chicagu zbudování potřebného telefonního zařízení pro číslo 911 bude stát asi 6 miliónů dolarů.

Krajané pašeráci . . .

Toronto: Kanadská fed. policie zatkla v červnu 4 naše krajany exulanty z r. 68, kteří přijeli do Kanady ze Švýcar. Pašovali hašiš v hodnotě 1 miliónu dolarů. Jména "postižených": Petr Dvořák, Vladimír Vraný, Jozef Zikán a Eduard Bastl. Všichni jsou z Curychu. Také jakýsi B. Fenci, jejich torontská spoka, byl zatčen . . . Jen dál a níž . . .!

Johannesburg. — Podle *zprávy jihoafrického týdeníku* "To the Point" Sověti začali stavět novou leteckou a námořní základnu na mozambickém ostrově Bazaruto v Indickém oceáně 10 mil od pobřeží. Tím bude Moskvě umožněn nový dohled na jižní část Indického oceánu a na Mozambický kanál, ležící mezi Madagaskarem a africkou pevninou.

• • •

Johannesburg. — V Angole se znovu rozpoutala guerilová válka. V severní, střední a jihovýchodní Angole guerilové UNITA a FNLA bojují proti marxistickému režimu své země. Po boku vládních vojsk bojují kubánští vojáci, jichž je podle odhadů nyní v Angole na 20.000. Ztráty Kubánců jsou prý veliké.

• • •

New Delhi. — Indická ministerská předsedkyně Indira Gandhiová ostře kritizovala západní "imperialistický" svobodný tisk a žádala Afriku a jiné země Třetího světa, aby po vzoru Indie zavedly censuru tisku a uveřejňovaly pouze vládní verze a výklady událostí, aby se prý tak předešlo "překrucování pravdy". I v mezinárodní organizaci UNESCO se vyskytly některé hlasy, požadující vládní řízení hromadných sdělovacích prostředků. Tak se připravuje řízení lidského myšlení vrchními vládními autoritami zemí. Ukázalo se totiž, že pravdu překrucují spíše vlády než svobodný tisk.

(Pokračování ze str. 4.)

Nepřítel vztáhl svou ruku na všecky poklady její. Ano viděla, kterak pohané vcházejí do svatyně její, ti, jimžto jsi zakázal, Hospodine, vstoupiti do tvé obce.

Všecek lid její vzdychá, a hledá chleba. Dává všecky skvosty za pokrm, aby zachránil život. „Shlédni, Hospodine, a považ, kterak jsem opovržena!"

O vy všichni, kteří kolem jdete cestou, pohleďte a vizte, jeli bolest jako bolest má, neboť jak vinici obrał mne Hospodin — tak byl vyhrožoval — v den svého horoucího hněvu.

— Spravedlivý jest Hospodin, neb jsem slovu jeho vzdorovala. Slyšte to, prosím, všichni národové, a vizte mou bolest! Pláč Jer. 1.

Proto zesmutněło srdce naše, proto zkalil se nám zrak, pro horu Sion, že zpustla, že lišky po ní rejdí. Ty přece, Hospodine, na věky chtěl jsi tam zůstat, trůn tvůj měl tam být od rodu do rodu.

Proč bys zapomínal na věky na nás, proč bys opouštěl nás na dlouhé doby? Obrať nás, Hospodine, k sobě, ať se obrátíme, obnov nám bývalé časy. Plač Jer. 5., 17.

Po Isaiášovi Jeremiáš.

Padesát let po Isaiášovi povolal Bůh k úřadu prorockému v národě judském mezi proroky menšího významu slavného proroka Jeremiáše.

Jeremiáš působil jako prorok za panování zbožného Josiáše, nešlechetného Joakima a slabého Sedekjáše. Narodil se v Anatotu (dnes jest to malá arabská vesnička, hodinu cesty severovýchodně od Jerusalema, jméno její pozměněno na Anata) ze zámožné rodiny kněžské, kolem roku 651 před Kristem Pánem. Život Jeremiášův byl životem neohroženého hlasatele vůle Boží. I na Jeremiáše vztahují se slova svatého Pavla z listu k Židům: „Jiní proroci zakusili posměchy a bití, ano i okovy a žaláře, byli kamenováni..." Jako prorok Zachariáš byl i Jeremiáš ve velkém stáří v Egyptě ukamenován. Teprve po smrti dostalo se Jeremiášovy zasloužené slávy u lidu, který za živa ho pronásledoval. Splnily se všecky jeho předpovědi a byly uznány jeho šlechetné snahy a ryzí láska k národu.

Osudná chyba v životě národa i jednotlivce.

Osudnou chybou vyvoleného národa ve všech dobách i v době Jeremiášově bylo zatvrzelé přestupování napsaného zákona Božího i zaslepené protivení se vůli Boží, jak ji ohlašovali proroci. Četli jsme, jak se polekal zbožný král Josiáš, když porovnával příkazy a hrozby ztraceného a po delší době nalezeného zákona Mojžíšova se současným životem národa *židovského. Nevíme, proč tehdy král Josiáš nežádal o radu* proroka Jeremiáše, nýbrž poslal dotaz, co se stane, k prorokyni Holdě. Snad Jeremiáš nebyl tehdy v Jerusalemě přítomen. Hrozba Holdina shodovala se úplně s varovnými slovy Jeremiášovými, jimiž tento znova a znova ohlašoval budoucí tresty Boží.

Trpká Boží výčitka lidem.

Jak bolestně a trpce zněla z úst Jeremiášových výčitka Hospodinova k nevděčnému a zaslepenému národu: „Jaké bezpráví našli při mně otcové vaši, že se vzdálili ode mne... Pohleďte na národy pohanské... Zdali změnil který národ svoje bohy? — a ti přece nejsou bohové! — Ale můj národ změnil svou slávu — za modlu! Mne opustil pramen vody živé a kopali sobě cisterny, cisterny rozpukané, které nemohou držeti vody."

Pokračování

VSTŘIC 41. SVĚTOVÉMU EUCHARISTICKÉMU SJEZDU

Philadelphia, USA, 1.-8. srpen 1976

(Pokračování ze str. 1.)

smrti svatého Augustina, biskupa v nedalekém Hipponu, byl předzvěstí vzkříšení kdysi křesťanských obcí a zárukou k naději v obrácení Afriky. V Dublině (1932) se ukázala planoucí zbožnost, silná víra katolického národa irského: milion věřících spolu s presidentem republiky klečelo u stupňů oltáře. Na sjezdu v Buenos Aires (1932) kardinálem legátem byl Evžen Pacelli, pozdější papež Pius XII., závěrečné slavnosti se zúčastnilo asi dva miliony lidí. Po Manile na Filipínách (1937) přišla na řadu Budapešť (1938), zase s kardinálem legátem Pacellim — početná byla účast katolíků Československa, kterou vedl pražský arc. kardinál Karel Kašpar. Velké pozornosti se těšila krojovaná skupina s muzikou ze Slovenska. Nezapomenutelným dojmem zapůsobila na všechny noční adorace půl milionu mužů. 300 kněží rozdávalo při půlnoční mši svaté přijímání. Věřícím z Německa bylo přísně zakázáno se sjezdu zúčastnit.

První země, která byla zvolena, aby po čtrnáctileté přestávce, způsobené zase válkou, hostila nový eucharistický sjezd, bylo Španělsko a jeho město Barcelona, heslo dala sjezdu neutěšená světová situace: » Eucharistie a pokoj «. Na památku sjezdu bylo postaveno 3000 obytných domů pro ty nejchudší. R. 1955 hostil eucharistické poutníky Rio de Janeiro v Brazilii — sportovní stadiony tu nahradily kostely a závěrečný eucharistický hold (těžko nazvat průvodem, když Velebná svátost byla vezena na lodi z jednoho břehu světoznámé zátoky na druhý), sledovalo několik milionů věřících. Při oficiální křížové cestě obětované za umlčenou církev bylo neseno tolik křížů, kolik je zemí za železnou oponou.

Mnichovský sjezd r. 1960

Manifestacím sjezdu v Mnichově roku 1960 byla přítomna také početná skupinka českých věřících-uprchlíků, především z evropských zemí; zastupovali tak své trpící bratry doma a vyprošovali jim vytrvalost. V rámci sjezdu se konaly porady našich katolických pracovníků péčí Cyrilometodějské ligy a jejího studijního ústavu římské Křesťanské akademie, která tehdy seskupovala náš krajanský apoštolát. KA těmito poradami oslavila 10. výročí svého založení. Za eucharistického sjezdu byl položen základní kámen ke smírnému kostelu a klášteru sester karmelitek, postavenému na území bývalého koncentračního tábora v Dachau.

Pavel VI. jede na sjezd

Následující sjezd, konaný r. 1964 v Bombaji, zavedl do dějin sjezdů něco zcela nového: poprvé naň jel jako poutník i papež, Pavel VI. A celý svět mohl tamější události přímo sledovat na obrazovkách televize. Většina účastníků, kteří zaplnili velký městský park, nebyli katolíci. Velké auto, kterým jezdil za dnů pobytu v Indii, Pavel VI. daroval matce Terezii, dobroditelce nejchudších.

Rou 1968 se poutníci sešli v Kolumbii v Bogotě, a jako minule, i tentokrát tam letěl též papež Pavel. Hlavy států několikrát vyzval, aby zmenšili výdaje na zbrojení a ušetřený obnos darovali ve prospěch rozvíjejících se národů, jejichž těžkosti viděl zřetelně při své návštěvě — navštívil také barákovou čtvrť svaté Cecílie a v jejím kostele sloužil mši svatou. Svou cestu do Kolumbie začal 22. srpna — to už světem letěly první snímky o invazi sovětských tanků do Československa — a ještě na letišti v Římě platily jeho poslední myšlenky naší vlasti: byl ochoten upustit od cesty, *»kdybych věděl, že moje přítomnost a činnost by mohly nějak posloužit k tomu, aby pohromy, které už tíží stát a národ nám tak drahý, se nezvětšily... Znovu zdů se chce síla zbraní rozhodovat o osudu národa, o jeho nezávislosti a o jeho důstojnosti... Velice nás boli tato rána zasazená nedotknutelnosti jedné země... Také na vyprošení míru ve světě konám tuto svou pouť.«* Trpícího Československa vzpomněl za dnů v Bogotě ještě několikrát.

Poslední světový eucharistický sjezd se konal v Melbourne v Austrálii roku 1973. Pavel VI. naň nejel, protože před dvěma roky navštívil pátý světadíl a zakončil zasedání biskupů celé Oceánie. Sjezd měl výrazný ekumenický ráz — k vrcholným slavnostem patřilo Shromáždění Božího lidu za účasti představitelů všech australských křesťanských církví, s bohoslužbou slova, modlitbou za sjednocení a procesím s obětními dary ve prospěch sociální činnosti církví. Ve velkém Kriketovém stadionu byla »mše přistěhovalců«, při níž četby, přímluvy a zpěvy byly konány v řeči všech přistěhovalců, také česky a slovensky; a nezapomnělo se ani na domácí původní obyvatelstvo, které mělo »svou« mši. Naši českou skupinku vedl československý biskup Mořkovský, spolu s prelátem ThDr. Petrem Lekavým a melbournským duchovním správcem dp. Josefem Peksou.

. A naše vlast?

V galerii měst, které hostily světové eucharistické sjezdy, není ani jedno město z naší vlasti. Dá se to pochopit. Do roku 1918 byla Praha ve stínu Vídně. Neuváženost a zaslepenost některých našich představitelů a různé okolnosti po první světové válce vedly k tomu, že náš katolicismus neměl dobré jméno v zahraničí. Snad by nám je byl znovu získal úspěšný I. celostátní katolický sjezd z r. 1935, který ale nebyl eucharistickým v pravém slova smyslu. Měl být přípravou na eucharistický sjezd v brzké budoucnosti. Bohužel, dobré sémě, které slibně vzklíčilo, udupal nacismus, a nyní je usiluje vytrhat komunismus. Kéž by jednou uspořádání národního — a tím více mezinárodního — eucharistického sjezdu bylo znamením návratu našeho národa ke Kristu a rehabilitací našeho katolicismu v očích celého světa.

Do Philadelphie

41. světový eucharistický sjezd ve Philadelphii je už druhý, který se koná v USA. Prvním byl Chicagský z r. 1926 — tedy před 50 lety. Je pojat též do rámce katolických oslav 200. výročí prohlášení americké nezávislosti. Chce potvrdit náboženské a duchovní dědictví Ameriky a tvořit obnovu a nové odhodlání pokračovat v úsilí šířit *Kristovo království spravedlnosti a lásky ve světě.* Za téma sjezdu byla zvolena slova: *»Eucharistie a mnohoznačný hlad lidské rodiny«.* Na zasedáních bude poukázáno na hlad člověka nejen po pokrmu materiálním, ale i po Bohu, po svobodě, spravedlnosti, po pravdě, porozumění, míru. Eucharistie bohatostí své duchovní náplně sytí tento hlad, tím že nás vede k Otci. Vyjadřují to dvě stylizované ruce, které drží hostii, představující Tělo Kristovo, — tyto ruce byly zvoleny za oficiální znak sjezdu.

Na sjezd se už vypravují také skupiny našich českých krajanů z USA. Své dostaveníčko budou mít v kostele sv. Petra, v němž je pochován náš krajan bl. Jan Nep. Neumann, redemptorista a biskup filadelfský. Česká koncelebrovaná mše svatá tam bude v sobotu 7. srpna v 10 hodin dopol. Hlavním celebrantem bude biskup z Houstonu mons. Jan L. Mořkovský. Na shledanou ve Philadelphii!

Petr Ovečka

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE
a třeba i začátečníky
v obrábění kovů;
pozorně snaživé
rádi zaučíme.
Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.
Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John"

KLUB DOMOV a SPOLEK SV. VOJTĚCHA
pořádají

RODINNÝ PIKNIK

V NEDĚLI 22. SRPNA 1976
v zahradním parku WHITE EAGLE
WOODS SOUTH, krásné Forest Preserve
v LYONS na Harlem Ave. a 39. ul.
(V blízkosti staré známé Samcovy restaurace.)

*
Volejbal — hry a závody pro děti
HUDBA — ZPĚV A TANEC

Všechny piknikové speciality a nápoje se budou podávat od 12 hodin v poledne.

*
Řekněte o tom svým přátelům — přiveďte všechny své známé.

Msgr. Petr Lekavý:

ČESKÁ HOMILIE
na 41. Mezinárodním Eucharistickém Kongresu ve Filadelfii, Pennsylvania 7. srpna 1976 v kostele sv. Petra Apoštola

Milí krajané,
bratři a sestry v Kristu!

1. Eucharistie symbol jednoty národů a církve

Někdy na konci prvního křesťanského století neznámý autor či autoři katechetické sbírky zvané Didaché čili Nauka dvanácti apoštolů, zaznamenal také překrásnou modlitbu, užívanou při slavení eucharistie: Takto se shromáždění modlilo: "Nebeský Otče, jako tyto kousky (eucharistického) chleba byly rozptýleny po horách (jako obilná zrnka) a posbírány byly stmeleny v jedno, tak ať se shromáždí i tvoje církev ze všech konců světa do tvého království."

Tento obraz jednoty eucharistie, jednoty národů a církve, je v těchto dnech výstižně viditelný před našima očima v tomto Světovém eucharistickém kongresu, k němuž nás láska a dobrota Boží přivedla a dopřála nám načerpati větší sílu víry a vzájemné lásky z toho, co vidíme a prožíváme.

Každý z nás je — a možná více než mnozí jiní — takové obilné zrnéčko, které bylo rozptýlené po horách ať bezprostředně, či ve svých předcích, po horách od Šumavy k Tatrám, a shromážděno v jednotu českého národa, a tak společně dodává specifickou příchuť jednotě lidstva a specifickou krásu jednotě církve, do níž nás láska Boží přijala.

Velmi moudře stanovil ústřední výbor Kongresu na dnešní den, skoro před samým koncem Kongresu slavení liturgie v shromážděních a jazycích jednotlivých národů v různých částech tohoto města. Zítra potom oslavíme STATIO ORBIS, NÁSTUP SVĚTA před eucharistickým Kristem jako jedno vykoupené lidstvo, jako jedno království Kristovo na zemi.

2. Kristus volá k spáse nejen jednotlivce, ale celé národy

Bůh volá k spáse nejen jednotlivce, ale i národy jako takové a nikoho nevylučuje. Vyvolil-li si ve Starém Zákoně národ jediný, bylo toto vyvolení v Novém Zákoně radikálně změněno. Teď už jsme všichni národem vyvoleným, všichni jsme jeho, koná-li, co je správné. Tato universalita vykoupení byla zdůrazněna Kristem na konci jeho pozemského pobývání, když řekl svým učedníkům: "Jděte a učte všecky národy ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého."

Zdá se, že na začátku si ani apoštolové tuto universalitu vykoupení jasně neuvědomovali. Chtěli ipět jaksi na exklusivité vykoupení. Změna nastala, když jednou "kolem poledne Petr vystoupil na střechu, aby se modlil" (Skutky ap. 19, 9) a Bůh mu zjevil: "Co Bůh prohlásil za čisté, o tom neříkej, že je to poskvrněné". (Skutky 10, 15.) A když nato Petr odešel do Cesareje ke Korneliovi, setníku italské čety, zjevil Bůh skrze něj, prvního papeže, toto, jak říkají Skutky apoštolské: "Petr se ujal slova a promluvil: "Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě, že je mu milý ten, kdo ho ctí a koná, co je správné." (Skutky 10, 34-35.)

Totéž zdůraznil později také Pavel moudrým v Athénách: "Bůh, který stvořil svět . . . dává všem život, dech a všecko. On učinil, že z jednoho člověka vyšlo celé lidské pokolení a že bydlí na celém zemském povrchu. On jim předem stanovil časové období a položil hranice jejich sídlům, a to proto, aby hledali Boha, zda by se ho snad nějak mohli dohmatat a nalézti ho. Vždyť on nikomu z nás není daleko. V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme. (Skutky 17, 24-28.)

Bůh je hlavní příčina našeho bytí a života, nejen jako jednotlivce, ale i jako celku, do něhož nás vložil, abychom v něm velebili a našli svého tvůrce. Proto i nás vložil do českého národa. Všecko by se rozpadlo v nic, kdyby on přestal věci udržovat v jejich bytí. To platí o jednotlivcích stejně jako o národech. To je pravda o věcech nadpřirozených, jak v životě přirozeném. Bez Boží pomoci nemůžeme dělat nic, co má trvalou cenu. Spolupracujeme-li tedy s Božími dary, s Bohem, v němž žijeme, hýbáme se a jsme, může každý z nás právem říci, že jsme z Božího rodu.

V tomto řádu Božím musíme žít. "Zahynete-li, padne odpovědnost jen na vás," (Skutky 18,6) řekl Pavel Athéňanům. A znovu zdůraznil v Efesu: "Slavnostně vám prohlašuji: Zahyne-li někdo, já na tom vinu nemám . . . Dbejte na sebe." (Skutky 20, 26-28.)

3. Naše osobní situace

Příslušnost k rodu, příslušnost k národu není věc nahodilá, protože se stala bez našeho osobního rozhodování. Je to část naší bytosti, část toho, s čím nás Bůh postavil do života. Všechny dary přirozené i nadpřirozené byly v plánu Božím a v tom plánu je musíme udržovat, chránit a rozvíjet. Nesmíme je zapřít nebo se za ně stydět, ale musíme je vyznávat a uplatňovat.

František Palacký kdesi řekl:

Kdybych byl třeba cikánského rodu poslední již potomek, přece bych se všemožně přičinil, aby aspoň čestná po mně zůstala památka v dějinách lidstva.

Teď se podívejme na chviličku na svou osobní situaci, na prostředí, v němž jsme v běhu života vloženi. Nevím, je-li mezi námi mnoho těch — z hor od Šumavy k Tatrám, jak jsme se o tom zmínili na začátku, kdo by se mohl svobodně vrátit a svobodně tam žít. Dobrá většina z nás odešla z mravního přinucení a usadila se v Americe, Kanadě, Itálii, Francii, v Austrálii a nevím kde všude jinde. Nelze se tam vrátit třeba jen na čas podívat se na otce a matku, nebo navštívit jejich hroby, stisknout ruku bratrovi nebo sestře, navštívit kraj svého mládí. Měli bychom proto složit ruce v klín a vzdát se těch svatých tradic národa a víry, těch pokladů tisíciletě kultury, a prostě se stmelit k nerozeznání do prostředí, v němž žijem? To by byl omyl. Básník Josef Václav Sládek řekl dosti výstižně:

Nepřipisuj právě jméno vlasti
kraji tomu, v kterém bydlíme,
pravou vlast jen v srdci nosíme,
kterou nelze bíti ani krásti.

Tímto ovšem nijak nesouhlasíme nebo neschvalujeme a neresignujeme na situaci tam, kde Bůh "položil hranice našim sídlům", jak jsme to před chvílí citovali ze svatého Pavla. Tím neprohlašujeme za zbytečné a marné ony oběti, tak dobře všem známé, které podlehly v hájení svých práv a nároku, žít věrně podle práv Bohem daných. Právě naopak.

Oni to byli, kdo chtěli v lásce a míru plnit cele, co řekl před sto lety brněnský František Sušil:

Dvě krásek spanilých duše mé ovládnulo stánek,
zemská jedna, druhá z výšiny pošla nebes:
Církev a vlast v mých sestersky milují se ňadrech,
každá má srdce mého půl,
každá má srdce mé celé.

Skloněni pokorně v jejich památce, musíme my dále nésti pochodeň, kterou oni živí olejem svých obětí.

4. Zachovat dobré prvky naší národní duše.

Nám zde shromážděným dal Bůh za úkol ne vždycky snadný, abychom žili s jinými národy a skupinami. Žijeme svobodně, nejen aby se nám dobře vedlo hmotně, abychom udělali kariéru a zajistili si existenci. Daleko více platí naše poslání duchovní. Musíme žít mravně, žít z ducha národního dědictví, musíme prosit tvůrce svého a Tvůrce svého národa, aby obnovil svobodu a mír v naší vlasti. Je na nás, abychom se znovu zasvětili podle slov žalmisty:

Chci v národech chválu ti vzdávati, Pane,
a u kmenů hlásati tvoji slávu . . .
Vzhůru na záchranu miláčků tvých,
pomoz svou pravicí, vyslyš nás.
(Žalm 107, 4, 7.)

Nesmíme ani ve velkých národech ztratit svoji identitu, kterou Bůh vtiskl do našich srdcí. Nesmíme se stmelit tak, aby zvláštní příchuť Bohem daná do české duše byla námi promrhána. Řekl bych, že my musíme pracovat dvojnásob, v prostředí a pro prostředí, v němž žijem a nadto pro národ doma. Nesmíme se změnit a snad dokonce stydět za svůj původ. Naše poslání je žít čestně jako Češi i mimo území rodné země. V každém národě je Bohu milý ten, kdo ho ctí a koná, co je správné.

Naše poslání není proklínat nebo očerňovat vládce tam v naší zemi. Je lepší, řekl kdosi, rozsvítit jedno světlo než proklínat tmu. "Mír na zemi", řekl dobrý papež Jan XXIII. ve stejnojmenné encyklice, "mír na zemi, touto horoucí touhu lidi všech dob nelze uskutečňovat a upevnit, leč když bude nastolen řád stanovený Bohem, a když ho všichni budou mít v úctě . . . to však vyžaduje též, aby každý velkomyslně přispíval k vytvoření takového prostředí, v kterém by byla práva respektována a povinnosti plněny stále lépe a bedlivěji". Právě zde "všem lidem dobré vůle připadá nesmírný úkol obnovit vztahy lidského soužití na základech pravdy, spravedlnosti, lásky a svobody. Každý katolík musí být v společenství lidstva jako jiskra světla, jako ohnisko lásky a jako oživující kvas . . . *Není mír mezi lidmi, není-li napřed mír* v srdci každého z nás, jestli napřed každý nenastolí v sobě řád stanovený Bohem".

Abychom dospěli k spravedlnosti a míru, utíkejme se o pomoc k svým svatým patronům. Oni to byli, kdo od počátku našich dějin oslavili národ. Specifickým znakem české zbožnosti byla vždycky zbožnost eucharistická. Od Cyrila a Metoděje a od Václava až po Blahoslaveného Jana Nep. Neumanna, nad jehož hrobem stojíme a jemuž se za chvíli půjdem poklonit, jsme byli vedeni k lásce k Ježíši v eucharistii. Eucharistie je duší české víry. I bouřlivé doby husitské, které donesly snad někdy škodu a hněv do našich krajů, a neprávem byly souzeny a hájeny v přemíře nelásky, byly v podstatě náboženské a eucharistické. Mnohé, o co se tehdy bojovalo ohněm a mečem, je dnes jasné a přijatelné všem. Zasvětíme se dnes Kristu v eucharistii slovy svatého Tomáše Akvinského, která také prý vznikla z podnětu českého pochybujícího kněze Petra z Prahy:

Klaním se ti vroucně, skrytý Bože náš,
jenž zde ve svátosti sebe ukrýváš.
Rač mé chabé víře větší sílu dát,
více v tebe doufat, víc tě milovat.

Napětí mezi Ugandou a Kení se snížilo

Nairobi. — Ugandský president Idi Amin zprvu prohlásil, že jeho země je připravena k válečnému konfliktu, bude-li sousední Keňa nadále provádět hospodářskou blokádu proti Ugandě. Keňa nyní totiž nedovoluje průchod zemního oleje a jeho produktů do Ugandy, kde průmyslové podniky v důsledku nedostatku pohonných látek musily zastavit provoz. V odvetu Amin zastavil přívod elektrického proudu do Keně.

Zdá se však, že nyní se obě země rozhodly k smířlivějšímu postoji. Idi Amin prohlásil, že ugandská vojska nikdy nenapadnou území Keně, a vláda Keně popřela, že koná blokádu Ugandy. Zároveň vyslovila své podmínky pro normalisaci vztahů s touto zemí. Obě země, jak se zdá, nyní hledají někoho, kdo by zastával mezi nimi roli prostředníka.

Rus a Rumun se rozhodli pro svobodu

Amsterodam. — Ve středu ráno se měl vrátit do svého rodného Sovětského svazu druhý nejlepší sovětský a světový šachista Viktor Korčnoj, který byl na šachovém turnaji v Holandsku. Byl pečlivě hlídán a střežen sovětským tajným agentem, ale nakonec se mu podařilo uniknout jeho dohledu a požádal Holandsko *o politický asyl.*

Podobně učinil v kanadském Montrealu jeden rumunský atlet na olympijských hrách, jehož totožnost nebyla ve středu večer ještě zveřejněna. Požádal kanadské úřady o politický asyl.

★★★★★★★★★★

Pani Marino, Vy ani nevíte, že divy tvoříte!

?

S Vaší trvalou teď mám sílu na manželovo hudrování trvale neodpovídat — a — doma je klid! —

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon – formerly at 26th St & Hamlin.
6234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

★★★★★★★★★★

MESSAGE

TO THE TEXAS DISTRICT MEETING OF THE ALLIANCE OF CZECH CATHOLICS

From Bishop John L. Morkovsky

The founding of The National Alliance of Czech Catholic was occasioned by the First World War and the prospect it offered of independence for the country of our Czech and Moravian forefathers. Its specific purpose was to unite the efforts of Czech Catholics and their societies in the pursuit of the goal of independence of Czechoslovakia. This was in 1917, nearly 60 years ago.

The goal was achieved and the republic of Czechoslovakia enjoyed twenty years of independence as a very progressive, highly industrialized, prosperous and happy nation. The story is different for these nearly forty years of most recent events.

In the meantime, of course, two or three generations have appeared on the scene. So many of the present day Americans of Czech descent can count several generations of their forefathers as born Americans. The immigration from Czechoslovakia which was in full stream from the civil war practically stopped with the First World War. A new but smaller wave came after the fateful years of 1948 and 1967, but we see very few of these new arrivals in Texas. They are not the deliberate emigrants seeking opportunity in a new land, like our forefathers; these are people generally who "had it made", many of them high in the professions, who found an occasion to escape from tyranny. By and large, they move in a different circle from our traditional Czech and Moravian social life.

The prospect of liberating Czechoslovakia from its present oppressors is rather dim in the lights of the existing world situation.

What is the purpose of the Alliance at this time? I believe it serves a very important twofold purpose. First, in keeping with its original aim to work for the independence of Czechoslovakia, our banding together as Czech Catholics, and now working in harmony with the Czechoslovak National Council of America, a close cooperation which was not possible 60 years ago because of the anticatholic leadership of the Council, we can at least provide some glimmer of hope for the people of Czechoslovakia by showing that their fellowmen of similar origin do not forget them while enjoying our freedom. And secondly, for our own personal integrity, we need to recognize *and respect our Czech Catholic origins.*

Let me comment first on the second point. Persons without roots are a problem to themselves and to those around them, and sometimes to a big part of humanity. Our roots are in our ancestral culture. Sixty years ago the founders of the Czech Catholic Alliance did not mention the preservation of our cultural heritage as a specific purpose of the Alliance. All of their generation spoke the language and had a fair knowledge not only of the typical folk music and foods like the present generation, but also some of the literature which is at the heart of a people's culture; they were close to the land of the forefathers.

Now the awareness of our culture and a pride in it is and should be one of the aims of the Alliance. The importance of such awareness has been brought to the fore by the efforts of the black and brown Americans to receive their proper recognition and respect as human beings. The culture of Americans of various origins should not be melted away but should enrich our total American Culture. The state of Texas has taken the lead in recognizing the place of ethnic origins in the making of Texans and Americans. At the Hemisfair in San Antonio in 1968 the Texas exhibit took the form of a permanent building called the Confluence of Cultures. We Czechs are a part of that permanent educational exhibit of the 28 cultures which have made Texas.

At the 41st Eucharistic Congress in Philadelphia at least 20 ethnic groups will have exhibit booths, and are invited to appear in ethnic costumes in the Procession of States and of Nations.

The Czech Mass will be celebrated at the tomb of Blessed John Nepomucene Neumann, native of Bohemia, fourth bishop of Philadelphia.

On the other purpose, the liberation of Czechoslovakia, there is nothing we can do directly except to try to keep the rest of the world aware of the oppression of the land of our ancestors, oppression by a minority regime supported by Russian tanks.

Indirectly, our active participation in Czech Catholic pursuits is a signal of hope and encouragement to our oppressed brethren behind the iron curtain. Our support of the Nepomucenum, the orphaned Czechoslovakian seminary in Rome is very important as a sign of hope to those people. The Nepomucenum is making ends meet, but is in a rather desperate situation with a crushing debt.

I hope that we can continue to understand the importance of our ethnic cultures, and to join forces in societies and alliances. Many of our young people understand. They are joining Czech classes in more and more of our Texas colleges. We must make more efforts to interest more of our people.

Our immediate concern is our participation in the 41st International Eucharistic Congress in Philadelphia August 1 to 8. Only a small percentage of the Catholics of our country and of the world will be able to attend the Congress in person, but for all of us it is an occasion to join the whole Catholic world in paying special homage to Our Lord in the Blessed Sacrament. The parish priests are encouraged to arrange special devotions before and during the Congress. In some parishes it may be possible to have special Czech devotions, publicly or privately. It would be most appropriate in our devotions to remember our Czech brethren who are *prevented from* taking part in this event, and in fact from the free practice of their faith. It should be a matter of grave concern to us that all of the Slavonic nations are behind the Iron Curtain of Communism. We must not abandon them.

Most Reverend John L. Morkovsky,
Bishop of Galveston—Houston

Prohlášení českých katolíků z Volyně k Eucharistickému sjezdu ve Filadelfii

Jsme skupina českých katolíků z Volyně, okupované Sovětským Svazem. V minulé válce jsme bojovali za svobodné a křesťanské Československo, ale poněvadž jsme nedosáhli všech podstatných demokratických výsad a svobod náboženského přesvědčení, odešli jsme do exilu a z exilu zdravíme tímto eucharistický sjezd ve Filadelfii.

Formou tohoto přátelského, neúředního prohlášení se zavazujeme, že každý svým nejlepším způsobem se připojíme k modlitbám při mši svaté a budeme Pána Ježíše Krista a Pannu Marii, mocné přímluvce a naše české patrony prosit o přímluvu za lid naší nesvobodné a ujařmené vlasti; aby mu byla vrácena svoboda a lidská, přirozená práva, která byla vyslovena samým Bohem.

Proneseme též modlitbu za naše předky, kteří po r. 1860 opustili českou zem a usadili se v carském Rusku na Volyni u Haliče, kde už za carského údobí jim oficiální ruské kruhy násilím upíraly příslušnost ke katolické římské víře a vnucovali jim moskevské pravoslaví.

V modlitbách budeme vzpomínat na věrnost svých předků českému národu a cyrilo-metodějské víře svých předků. Budeme se modlit zejména za ty, kteří nejsou svobodni křtit své děti ve své církvi, a za ty, kteří tuto svobodu neměli leckdy ani v minulosti.

Budeme vyprošovat potřebnou milost těm, kteří zneužívali krátkého údobí politické volnosti mezi dvěma světovými válkami, káceli Boží muka, v Praze na Staroměstském náměstí strhli vzácnou sochu Panny Marie a ze škol odstraňovali kříže.

Před svatostánkem nezapomeneme ani na vlastenecké kněze: dr. Žůrka, Stříže, Braita Hopku, Myslivečka a redaktora Jindřicha Duška, kteří na Volyni vštěpovali českému lidu do srdce pravou víru v Boha a lásku k vlasti; zvláště pak zasvětíme naši nejmilejší vzpomínku kardinálu Josefu Beranovi, slavnému českému knězi — vězni nacistů i komunistů, který zemřel v nuceném exilu.

Nezapomeneme ani na studenty z řad volyňských Čechů v pravoslavném duchovním semináři moskevského patriarchátu v Karlových Varech, kteří i za svých krátkodobých studií zjistili, že jsou nenápadně hlídáni členy sovětské tajné policie.

Vzdáme čest padlým volyňským Čechům a jejich spolubojovníkům v posledních dvou válkách za svobodu českosl. vlasti, uvězněných a umučených komunistickou vládou. — Všichni společně budeme vroucně prosit Boha o odvrácení komunistického nebezpečí, které hrozí celému světu.

Josef Toman—Tománek, nakladatel

SKAUT — Československý skauting v exilu

pořádá při příležitosti 200. narozenin Spojených států otevřený stanový tábor ve Sluneční zátoce od 2. do 14. srpna a zve své členy a přátele, aby přijeli strávit pár chvil ve společném skautském kruhu v klínu mainské přírody. Zájemci ať zavolají o bližší informace na číslo: (312) 684-0549.

People of Chicago Archdiocese contribute largest single amount in special CRS Guatemala appeal

The people of the Chicago Catholic Archdiocese contributed more than $500,000 to help support the work being done by Catholic Relief Services (CRS) on behalf of the survivors of last February's Guatemalan earthquake.

The money was the largest single amount collected in the special CRS appeal, held in 131 dioceses of the United States. John Cardinal Cody, Archbishop of Chicago, said he is "extremely gratified" by the outcome of the collection, made in all parishes of the Archdiocese on February 14 and 15.

He added, "Once again, the people of the Chicago Archdiocese have opened their hearts and shown their love for our suffering brothers and sisters".

The funds were forwarded to CRS in New York, which has already aided 265,000 people displaced or left homeless by the quake. The overall value of the CRS Guatemala earthquake relief and rehabilitation program reached $14.4 million by mid-July.

MAYOR'S DALEY'S NEIGHBORHOOD SUMMER PROGRAM

Everyone is cordially invited to join in Chicago's biggest free outdoor Country and Western Square Dance to be held east of the Buckingham Fountain in Grant Park at 7 p.m. Thursday, Aug. 19.

The festivities, sponsored by Mayor Daley's Neighborhood Summer Program and the Chicago Park District, will star more than 1000 youngsters from participating Chicago parks until 8 p.m. when the adults will square off.

Take part in the fun as the famous Windy City Ramblers provide great music. The Chicago Area Callers Association will supply round dance leaders. Bleacher seats will be available for spectators and ample parking is available nearby.

For further information, call Grace Thuis, city-wide chairman, at 294-2317.

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1976
VISIT OUR OFFICE
Veškerá Tuzexová služba.
CIHAK WORLD TRAVEL, INC.
6302 West Cermak Road Berwyn, Ill. 60402
Phones (312) 795-9050 - Chicago (312) 242-6110

DOPISY našich čtenářů

TORONTO, ONT., CANADA:

"Pochválen buď Pan Ježíš Kristus."

Ctěná redakce a drazí přátelé v Kristu Ježíši,

v "Hlasu Národa" ze dne 19. června léta našeho Pána 1976 byl uveřejněn můj skromný článeček a také gratulace k 87. narozeninám milé a drahé maminky pani Marie Beranové, Downsview, Ont. Canada. Nevím sám přesně, zdali mojim omylem anebo omylem tisku bylo vytištěno "mé maminky pani Marie Beranové".

Prosím ctěnou redakci, aby tato chyba byla opravena a uveřejněna v Hlasu Národa, slovíčko "mé" maminky laskavě opravte na původní slovíčko "milé" maminky pí. Beranové.

Se synem pani Beranové, Břetislavem jsme dlouhodobí přátelé a proto jsem si dovolil říkat paní Beranové "maminko". Připomíná mi hodně moji maminku vlastní, která již tři léta odpočívá v Pánu v rodné vlasti v Československu a čeká na to slavné vzkříšení a život věčný. Dej jí klidné odpočinutí, ó Pane.

Proto prosím milou maminku paní Marii Beranovou o laskavé odpuštění. Odpouštějte a bude vám odpuštěno, říká Pán Ježíš. Nebylo to úmyslně; byl to jenom omyl. Stejně prosím ctěnou redakci ještě o opravu druhého omylu - na místo Chatham, Ont., Canada, mělo být správně "Toronto, Ont., Canada. Bydlím totiž v Torontu.

Prosím, přijměte můj skromný peněžitý dárek za vaši námahu, avšak námahu bohumilou a nám všem Čechům potřebnou. Pán Bůh vám žehnej za vaši obětavou práci a srdečný dík.

Tedy stejně jako vždycky, milá a drahá "maminko" pani Marie Beranová, vzácná česká maminko se zlatým srdcem, ještě jednou do dalších požehnaných let, s modlitbou a prosbou k Otci Stvořiteli Nebeskému a k Přesladké a Drahé Rodičce Boží Panně Marii o ochranu, zdraví, pokoj a milost Boží prosí a těší se z ni s Vámi.

Váš Dušan Pecher,
vděčný v Kristu Ježíši

□

Milý pane Pecher,

rádi uveřejňujeme Váš dopis, který upozorní naše čtenáře na chybu, která se stala omylem ve Vašem článečku a gratulaci k 87. narozeninám Vaší "maminky" paní Beranové. I my pani Beranové vyprošujeme hojnost zdraví a Božího požehnání do dalších let života.

Redakce

WISCONSIN:

Důstojný pane,

přiložené Vám posílám šek na deset dolarů. Pět dolarů na předplatné na Hlas Národa, které Vám ještě dlužím a pět dolarů na tisk. Děkuji Vám za Vaší trpělivost. Ať Vám milý Bůh žehná, za vše, co děláte pro náš český lid. Jsem jista, že na věčnosti Vám to všechno odmění. Modlím se za Vás a za celou redakci. Přeji Vám vše nejlepší, zdraví, sílu a vše potřebné. Prozatím s Bohem. Až budu mít trochu kdy, napíši Vám delší psaní pro Hlas Národa.

Sister M. Rosaria Novak, O.P., Pewaukee

ILLINOIS:

Důstojný Otče Vojtěchu Víte,

prosím, buďte tak laskav a odešlete $10.00 do Philadelphie na kanonizaci Blahoslaveného Jana Neumanna Nepomuka, které přikládám a $2.00 na výdaje s odeslánim.

Měla jsem psáti dříve, nebylo ve dne času a večer se už cítím velmi unavená, neboť už mi je 79 let.

Loňského roku jsme měli zde na farmě požehnanou úrodu. Zrovna v tenhle čas jsme zavářeli a ukládali do "frizru". Tento rok nám málo prší: v březnu trochu, v dubnu vůbec, ani v květnu, až 26. června jeden a půl inče.

Jakmile zapršelo, hned to bylo veselejší. Zelenina utrpěla moc, ani plevel nerostl. Místo zavařování jsme denně kropili, nic to však nepomáhalo. Byly velké větry a slunce pálilo a pálí stále. Dnes jsme měli 100 stupňů horka. Také "corna" utrpěla a nebude-li brzy pršet, sojové boby to odnesou. Důstojný pane, nemám adresu na Mrs. Emilie Brejcha z Dubuque, Iowa. Jestli ji máte, prosím, pošlete mně ji, ano? Děkuji předem. Ráda bych ji napsala.

Zůstávám vděčná
Mrs. Rose Pohajda,
Inseola

□

Milá Mrs. Pohajda,

zaplať Pán Bůh za Váš dar na Eucharistický sjezd, který odešlu. Adresa o kterou jste žádala je: Mr. & Mrs. Chas. A. Brejcha, 612 So. Grandview Ave. Dubuque, Ia.

Otec Vojtěch Vít

CICERO, ILL.:

V Hlasu Národa, ze dne 10. července t.r., četl jsem v překladu článek **"Komunismus a demokracie se nemísí"**. Není možné souhlasit s výkladem autora, p. L. G. Hejla, a rovněž nesouhlasím s poznámkou vaší redakce, v níž vysvětlujete příčinu čsl. tragédie.

Píšete: "Obyvatelé Československa se nikdy pro komunismus nerozhodli, zvláště pak ne v roce 1945. Pravdou je jen to, že po zkušenostech se západními demokraciemi z r. 1938, president dr. Beneš — ať už sám či donucen okolnostmi — se přiklonil během války k myšlence přiklonit se více k Sovětskému svazu v naději na samostatnou cestu Československa k sociálnímu reformismu. Ať už z jakýchkoliv důvodů — neprohlédl šalebnost Moskvy ani když mu nadiktovala ustavení Národní fronty s komunistickým předsedou vlády, v čemž byl zárodek únorové tragédie z r. 1948".

Celou naši tragédii jste vysvětlili krátce a velmi jednoduše, prostě — podle vás — president dr. Beneš sám všechno zavinil tím, že špatně viděl, jinak řečeno, měl zakalený rozum — a ostatní byli všichni "muzikanti".

Podobné vysvětlení snad by stačilo pro některé nově-přijeté mladíky. Zapomínáte, že jsou zde také lidé starší, kteří pozorovali vzniklou situaci zblízka a nebyli všichni docela slepí ani hluší.

Příčin, nebo — jak vy říkáte — zárodků naší tragédie bylo více druhů: Na prvém místě je to naše zeměpisná poloha, kdyby náš stát byl, kupř. někde v Patagonii, tak se nám něco podobného, ani za presidentství dr. Beneše, nestalo. II. Kdybychom byli osvobozeni od Němců amer. armádou, která by v zemi zůstala tak jako v Západ. Německu, šlo by se u nás jinou cestou. Proč v jedné části Německa je u vlády komunismus a v druhé není, přece Němec jako Němec? III. Kdybychom alespoň nebyli vstrčeni pod jednu plachtu s našimi nemilosrdnými bratry, situace by se byla vyvíjela u nás jinak i za dr. Beneše. — To byly největší a hlavní zárodky našeho neštěstí, které dr. Beneš nezplodil, ale jistě je viděl. Je-li někdo odsouzen žít pod jednou střechou s vychytralým lotrem, pak i ten nejlepší zrak je málo platný, jedinou alternativou zůstává s lotrem vycházet a čekat na vhodnou příležitost, jak ho klepnout.

Dalo se očekávat, že vhodnou příležitostí ukázat pevnost našeho národního sebevědomí budou volby v květnu r. 1946.

Volby nebyly zcela demokratické, byly povoleny jenom čtyři strany, pro někoho to mohlo být výhodné ,neboť tím byl výběr snadnější. — Programy stran byly jasné a jejich propagač. materiál srozumitelný. Komunisté nic nezakrývali, každý mohl vědět kudy půjdou, cestou vyšlapanou, cestou sovětskou na věčné časy. Sociál. demokr. strana — zásluhou zrádce Fierlingera — byla nejistá. Tím se scvrkl výběr stran na tři. Národní socialisté, kteří popravdě řečeno, nejtvrději proti komunistům bojovali, měli na svých voleb. letácích maják s nápisem: "S námi nezabloudíte". Předpokládali, že někdo bude bloudit...? — Strana Lidová, nesocialistická, měla vkusný plakát, vytištěný na národní vlajce (barvy náhodou obrácené, což se při tisku snadno stane), čímž chtěla jistě ukázat svoji poctivou tvář, že půjde cestou národní. — Dalo se očekávat, že voliči bývalých stran nesocialistických se přesunou k straně Lidové a že tato vyjde z voleb nejsilnější.

Jako by to bylo včera si pamatuji, jak po volbách, po dvanácté hodině v noci, byl jsem probuzen řízným pochodem z amplionů a hned na to se ozvala kom. partaj s počtem svých hlasů. Hlásila, že výsledky voleb jsou jasným důkazem, že lid uznává stranu komunistickou jako stranu vedoucí, hned si také připočetla součet hlasů Sociál. demokratů jako své a dodala, že oni půjdou svoji cestou a nedovolí, aby jim kdokoliv činil nějaké překážky. — Měli komunisté pravdu, že je lid uznává jako vedoucí složku národa? — V Čechách a na Moravě měli pravdu na plných 40 procent.

Výsledky voleb vynesly komunistům z 231 míst v parlamentě 93, Sociál. demokr. dostali 37, Národní socialisté, oproti počtu před válkou měli jen nepatrný přírůstek, vybojovali si 55 křesel a Lidová strana — nesocialistická — se zmohla jen na 46 míst. Bratři Slováci byli prozíravější; na Slovensku ze 69 míst v parlamentě, dostali komunisté jen 21.

Volby byly svobodné, president dr. Beneš nikoho nepřemlouval jak má volit, nikoho k urnám nenutil, zárodky nenasadil a přece se "chrousti" vylíhli. Proč se tak stalo, na to není těžká odpověď, znáte ji stejně dobře jako já — zavinila to **lidská chamtivost a obyčejné chytráctví.** Strana Lidová, ani Národní socialisté žádné materiální výhody nenabízeli. Ti, co už měli dost nakradeno, měli strach, že kdyby to komunisté prohráli, museli by všechno vracet.

Ministr zemědělství Duriš před volbami nemluvil o kolchozech, naopak; sliboval zemědělcům více půdy z rozdělení zbytků statků a rozdával subvence oběma rukama. Námitka, že president Beneš Duriše do jeho funkce jmenoval, je ilusorní. Ten už byl dávno vybrán a vyškolen, jak napálit ziskuchtivé občánky. Jistá část té složky, která před válkou vždy o sobě tvrdila, že ona je tou pevnou páteří národa, neobstála v zatěžkávací zkoušce a zradila — především sama sebe.

Výsledky voleb v roce 1946 daly Klementu Gottwaldovi legální a plné právo stát se ministerským předsedou a prosazovat řád, který se naivním voličům později přestal líbit. I když sám nevěřím, že jiné výsledky voleb mohly zachránit naši svobodu, kdyby komunistů u nás nebylo, Stalin by si věděl rady, jak s naší touhou po svobodě zatočit, právě tak, jako si dovedl poradit Brežněv v roce 1968. — Nicméně naše poslední svobodné volby byly národní ostudou, kterou nemůžeme zapírat, cizina o tom ví, je to napsáno v kdejaké příručce a bude nám to dáváno příležitostně na vědomí.

Po teheránské konferenci, konané v prosinci 1942, kde byly rozděleny sféry vlivů, nemohl dr. Beneš na našem osudu mnoho pokazit, vnuceného budoucího vrchního otrokáře nebylo možno ignorovat. — V rozhodné chvíli doma se ukázalo, že nebylo jediné organizace, na kterou by se byl pres. Beneš mohl spolehnout. Kdo byl ochoten jít do ulic a potýkat se s komunisty? Odvaha byla dívat se z oken. Těch opravdových odvážlivců bylo velmi málo.

Obviňovat ještě dnes presidenta Beneše samotného z našeho národního neštěstí a dělat z něho člověka s pochybnou inteligencí, je pro nás špatným vysvědčením; každého musí přece napadnout, že pak i president T. G. Masaryk musel na tom být uboze s jeho inteligencí, když mohl s Benešem řadu let pracovat a nakonec nám ho jako presidenta doporučit, a co jsme to za národ, když jsme si nedovedli vybrat ze svých řad schopnější presidenty? Jat

□

Redakční poznámka: Z věcných diskusí máme radost a rádi je otiskujeme. Jsou nám důkazem, že čtenáři své noviny čtou, a tím jim dodávají váhy a životnosti. *Krátkozraké osobní útočné polemiky* neotiskujeme, protože se z nich nikde na světě ještě nic dobrého nezrodilo — a naší národní historii se tím pak navíc jen a jen mnoho jiných dobrých lidí navzájem odcizilo. Snad pro tu převelikou dávku urážlivosti po staletí pokořených lidí.

K věcné připomínce autora tohoto článku p. "Jat" musíme však dodat:

1. Autorem článku **"Komunismus a demokracie se nemísí"** není exulant pan L. G. Hejl, ale Američan I. K. Plous, Jr.

2. Měli jsme za to, že výpovědi p. prof. L. Hejla — podle článku I. K. Plouse, Jr. — vzbudí u našich čtenářů jistou reakci na jeho údajné tvrzení, že v roce 1945 se Čechoslováci sami rozhodli pro komunismus (vzpěti se sám opravuje, když říká, že obyvatelstvo Československa si zčásti samo vyvolilo socialistický způsob v domnění, že tyto změny budou omezeny na hospodářský obor). — Doufali jsme, že někdo povolaný se vyjádří svou zkušeností k Hejlovu prostému konstatování... "komunisté se nechtěli vzdát vlády" ... a zatím se náš čtenář "Jat" ve svém hodnotném příspěvku zabývá jen částí naší redakční poznámky, kterou si vysvětluje jednosměrně jako "obvinění" presidenta dr. E. Beneše za naši národní tragédii z r. 1945—48.

(Dokončení ze str. 8.)

Všechno to, co pak zcela objektivně náš čtenář "Jat" rozvádí v detailech — (1. zeměpisná poloha. 2. sovětská armáda na území ČSR. 3. strčení pod jednu plachtu s našimi nemilosrdnými bratry a všeobecná lidská chamtivost s obyčejným chytráctvím, zneužitá cílevědomě ministrem Ďurišem atd.) je přece obsaženo v vsuvce — "... president dr. E. Beneš — ať už sám či donucen okolnostmi". Určitě jsme se také třeba mohli zmínit i o jeho už podrytém zdraví, ale ani 40% volební vítězství (ještě k tomu zfalšované) neopravňuje amerického novináře k tvrzení, že všichni obyvatelé Československa chtěli komunismus. A naše redakční poznámka se týkala výlučně tohoto tvrzení.

3. O komunistickém zfalšování i těch nedemokratických voleb z r. 1946 jsou zaznamenány přesvědčivé důkazy.

4. Na konci jinak věcného rozboru našeho čtenáře "Jat'a" je ale podivný sofistický sylogismus o inteligenci presidenta T.G.M., který hodnotu celé stati zbytečně umenšuje. Je totiž stejného druhu, jako základní příklad nesprávného úsudku v každé školní učebnici logiky. Chybuje jasně nesprávnou premissou, jako asi takovýto úsudek: "Číňan je člověk; pan Velký je člověk, tedy pan Velký je Číňan".

Alois Rozehnal:

SVĚDECTVÍ PRAVDĚ

Zneužití pronásledování náboženství (Hlas národa, 29. V. 1976) vyvolalo odezvu, v níž Martin Kvetko se ptá: V čom som katolickej cirkvi krivdil? (Hlas národa, 26. VI. 1976.) V tom, že neměl slova o hrdinském odporu katolické církve. V obsáhlém pojednání — Náboženský útisk v Československu, — který na 11 stranách vyšel ve zvláštním anglickém časopisu Naše snahy (March, 1976), zamlčel útisk katolické církve. Proč jej zamlčel, vysvětluje v odpovědi sám: "Hoci sú to údaje veľmi dôležité, predsa sa len domnievam, že sú aj na Západe známé." Je-li to pravda, pak jsou známé i jemu, ale on je zamlčel. Stejně známé byly i údaje o pronásledování židovské obce náboženské, ale přesto tyto informativní údaje nezamlčel a věnuje jim zasloužen pozornost. Jenomže: Katolici tvořili přibližně tři čtvrtiny obyvatelstva a už jen proto, místo mlčeni si zasloužili pozornost kulturního světa také.

Svědectví pravdě o těžkém pronásledování a hrdinském odporu katolické církve v Československu bylo proto vyvoláno nutností a podepsali je členové poválečného čs. parlamentu: Pavel Blaho, František Desenský, Adolf Klimek, Alois Rozehnal, Vojtěch Vagašský, Redaktor Hlasu národa, dp. Vojtěch Vít, O.S.B., správně o nich uvedl, že jsou věřící katolici, protože to sami o sobě neřekli.

M. Kvetko v úvodu svého pojednání se sám představil jako bývalý člen synodu Slovenské evangelické luteránské církve, jíž zůstal věrný i v obecné zmínce o pronásledování náboženství. Katolická církev byla v jeho pojednání — "vyznamenána" zmínkou na třech místech, ale nikoliv o jejím útisku, nýbrž jen o její kolaboraci s komunistickým režimem.

Autor pojednání M. Kvetko dále praví, že číslo "Našich snah" bylo věnováno výlučně církevním kruhům ve Spojených státech a na Západě. Šlo o církevní kruhy, když zkřivené informace byly rozšiřovány v kongresním záznamu USA z 28. dubna 1976 a na zasedání Parlamentního shromáždění Evropské rady ve Strasbourgu (Francie) v květnu 1976? Šíření správných informací o pronásledování náboženství je zajisté v zájmu čs. věci, ale šíření dílčích informací, založených na neúplných a nepřesných údajích, neposlouží naší národní a státní věci.

M. Kvetko dále praví: "Představitelé protestantských církví z Československa se přičinili o to, aby se Světová rada církví otázky náboženského útlaku nedotkla". Ale ani autor informační črty "Našich snah" se náboženského útlaku příliš nedotkl; spíše směšuje náboženský útlak s kolaborací. Tak se stalo, že v pojednání prosívají názory protestantů od začátku až do konce. Autor se pořádá s falešnými názory protestantských kolaborantů (biskup Jan Michálko, prof. Gabriš, prof. K. Nanražský, O. Dibelius), ale zapomněl na náboženský útlak. **Zajisté neublížil katolické církvi tím, že útočil na kolaboraci protestantských teologů, ale ani neprospěl věci náboženské svobody, když neukázal výsledky této kolaborace — útisk náboženství. Proto šlo o zneužití pronásledování náboženství** zejména s ohledem na to, že náklady tohoto pojednání šly na účet Rady svobodného Československa.

V závěru odpovědi autor praví: "Z toho se dá usoudit ne to, že katolická církev není pronásledovaná a nenese hlavní tíži útlaku ze strany režimu". (H.N., 26. VI. 1976.) Bez oklik a vytáček to asi znamená, že nese největší břímě útlaku. Ale to bylo třeba říci už v pojednání nadepsaném: Náboženský útisk v Československu. Nemusilo být tolik řečí o protestantské kolaboraci a raději více o náboženském útisku. Jeho opožděné doznání bude mít obdobu v této staré příhodě:

Arcibiskup Antonín Stojan (22. V. 1851—29. IX. 1923) byl napřed proboštem v Kroměříži, kde potkal na schodech školáka, který se nesl kolem "jako by nic". Stojan ho zastavil a optal se: Nevíš, co se říká? "Pochválen buď Ježíš Kristus" — vyhrkl školák. Stojan ho pohladil a povídá: Tak je to pěkné, ale kdybys to řekl hned, tak to bylo ještě pěknější.

Doba uvolnění a prázdnin je nutná a moudrá. Také proto, že může sloužit k tomu, aby se lidský duch vrátil sám k sobě; a to může být plodné pro nejcennější ze všech věd, totiž znát sám sebe, zamýšlet se nad svým svědomím a svobodně utvářet vlastní osobnost. Tak to má být. Ať žijí prázdniny, čas zbavený všech ostatních povinností, ale naplněný úsilím probádat tajemství vlastního života. — Jiný pocit tohoto údobí může být ona spontánní chuť dopřát si toho, co se mi líbí; a je-li to instinkt něco fysicky dokázat, měřit své síly s přírodou, mořem, horami, na výletech i túrách a dnes víc jako kdy jindy s turistikou a dalekými cestami, které nás učí číst ve velké knize fysické, historické, umělecké skutečnosti, která nás obklopuje, pak znovu opakujeme: ať žijí prázdniny, jako doba tělocviku, jako živý projev lidské kultury. Avšak jsou i jiné pocity, touhy a přání, jak s užitkem a vtipem využít volný čas, který zvláště prázdniny skýtají mládeži. Vždyť právě ona právem je chtivá objevit nějaký ideální, vznešený důvod, který by osvítil cestu, po níž má kráčet jejich život. Tak se mohou prázdniny naplnit právě těmi hodnotami, které dnes nejvíce chybí v lidské a duchovní výchově současné generace. Říkáme otevřeně: Je to svět víry, modlitby a Božího slova.

Pavel VI.

Dr. Jiří S. Benson:

US KONGRES
BY SI MĚL VYČISTIT SVŮJ DŮM

Před několika týdny jsme navrhovali, aby celý US Kongres byl podroben vyšetření, jež by provedl zvláštní výbor amerických občanů. Tehdy jsme ještě nic nevěděli o pohlavních skandálech některých kongresníků, ani jsme neměli po ruce důkazy o podvodech ve věci cestovních výdajů. Svým návrhem na vyšetření Kongresu jsme pouze chtěli obnovit jeho dobrou pověst. Už před odhalením aféry cestovních výloh novinami Wall Street Journal a před pohlavními skandály všechny průzkumy mínění jednohlasně ukazovaly, že americký lid má Kongres ve velmi malé vážnosti. Ve skutečnosti je popularita Kongresu nižší než byla popularita presidenta Nixona, a to i v nejtemnějších chvílích jeho rezignace.

Pro budoucnost Spojených států by bylo nebezpečné, kdyby Kongres ztratil důvěru amerického lidu. Z tohoto důvodu jsme tehdy navrhovali, aby bylo provedeno vyšetření US Kongresu; dnes jsme o potřebě této věci přesvědčeni více než kdy jindy.

□

KONGRES SI MUSÍ VYMÉST SVŮJ DŮM

Nejlepší by bylo, kdyby sám Kongres provedl důkladné vyšetření sebe sama, a to ihned a bez jakéhokoliv stranictví. Právem jsme prohlásili, že každý kongresník, který účtuje americkým poplatníkům své cestovní výlohy dvakrát, je zlodějem a nemá v Kongresu místo. Myslíme, že žádný člen Kongresu by za žádných okolností neměl okrádat americké poplatníky. Protože však ti, kteří jsou nevinni, mlčí, a protože Kongres ve svém celku jeví netečnost ve věci takové závažnosti, pak podezření snadno padá na každého kongresníka. Kongresníci si to však zavinili sami. Ode dne, kdy Wall Street Journal přinesl zprávu o podvodech v cestovních výdajích, jsem každodenně sledoval Kongresní věstník, avšak jak Dům representantů tak i Senát téměř úplně mlčely o této záležitosti. Po nedávném odhalení těchto zlořádů by si Kongres měl vyčistit svůj dům, a to ihned.

Jiné záležitosti, o kterých jsme se zmínili před několika týdny, jsou ještě závažnější. Je možné, že Kongres není schopen provést sám toto šetření, a že by tedy mělo být svěřeno zvláštnímu občanskému výboru.

□

PROČ KONGRES NEJEDNAL?

Nic na světě neospravedlňuje úplné mlčení Kongresu ve věci podvodného vymáhání cestovních výloh některými svými členy. Nevinní kongresníci by měli energicky požadovat vyšetření této věci. Mlčí-li, snadno vzniká podezření, že všichni členové Kongresu jednají stejně. Tatáž zásada platí i o záležitosti pohlavních skandálů. Dokud Kongres nepotrestá své členy za takové špatné chování, bude se šířit podezření, že tyto praktiky, které jsou některým kongresníkům vytýkány a které byly i zčásti přiznány, nejsou cizí ani ostatním kongresníkům.

Podle stanov ani většina členů Kongresu nemůže rozkázat Výboru, dávajícímu směrnice pro chování vládních úředníků, aby provedl toto vyšetřování, leda v případě, že aspoň 7 ze 12 členů tohoto výboru s tím vyslovi svůj souhlas. Ačkoliv ústava dává oběma komorám Kongresu právo určovat si zásady svého vlastního řízení a trestat své členy za jejich špatné chování — včetně vyloučení, vysloví-li se pro ně dvě třetiny hlasů — ustanovení Domu representantů číslo 10 požaduje, aby většina ze 12 členů zmíněného výboru dala svůj souhlas, dříve než je možno zahájit jakékoliv vyšetřování špatného chování.

To znamená, že šest členů tohoto výboru může znemožnit celému Domu representantů jeho úsilí o vyčištění svého domu.

Je na čase, aby toto ustanovení bylo změněno. A je nejvyšší čas, aby si Kongres vyčistil svůj dům.

BOLESTI ŠLACH, KLOUBŮ, HLAVY

Naše snacha dostala Tendonitis, což je velmi bolestivý zánět šlach které spojují svaly s kostmi a jinými částmi těla. Lékař ji poslal ke specialistovi, ale předtím její česká tchýně začala mazat její bolestivé klouby Moravským mazáním, které ji ulevilo tolik, že než přišla ke specialistovi, bolest byla pryč. Řekla mu čím to maže a on udiven řekl: nikdy jsem neviděl takové rychlé zlepšení Tendonitis: běžte domu a mažte dále s tím Moravia linimentem, píše nám Mrs. L. Kinsley z Berlin Hts., Ohio. — Nebo: Vy jste mi pomohli dožít se 84 roku s vašimi tam účinnými léky jako jsou ZDRAVI-TAMIN kapsle a čtyřlék BOL-VEN, doporučují je všem známým — píše krajan Joe Housek Paso Robles, Calif. — I vám pomohou tato účinná léčiva, když si a ne napíšete ještě teď!

Napřed jsou ceny pomalou, třetí třídou poštovní, v závorkách rychlou poštou do 6. dnů: ZDRAVI-TAMIN kapsle na krev a sílu na 2 týdny užívání $4.20 ($4.40 rychlou), větší na 10 týdnů $7.30 ($7.50 rychlou). — Čtyřlék BOL-VEN tablety na 5 týdnu $3.20 ($3.40 rychle), 2 BOLVENY tablet $6.40 ($6.80 rychle). — Koncentrovaný MORAVIA extrakt na 1 pintu linimentu na bolesti hlavy, svalů, kloubu a lýtek $1.50 (1.70 rychle), totéž na 1 kvart $7.50 ($7.70 rychle). — DANUBE pročišťující tabletky z léčivých bylin na 50 dnů $2.80 (rychle $3.00); na 3 měsíce $3.90 (rychle $4.10).

Přiložte cash (neztratí se), money order, check nebo na COD. — Také do Kanady, ale ne na COD a jen rychlou poštou! Do ČSR pošlem za vás, když pošlete $3.50 na air mail.

LAGUNA — pětivitamínový krém s velkou dávkou pravého E-vitamínu, krášlící, suchou kůži navlhčující a rychle hojící krém pro dospělé, mladistvé i děti na jakékoli vady pleti nemastný na den za $4.00 rychlou poštou. — LAGUNA — (Anti-wrinkle) krém neobvykle omlazující, vyživný, lehce mastný a hluboce navlhčující noční krém, nová formule s velkým obsahem pravého vitamínu E a dvou jiných s přírodním Estrogenem a Ergosterolem na vrásky a různé kazy pleti také $1.00 rychlou poštou. Nejlepší výsledky používáním obou krémů. — Vystřihněte tuto oznámku a objednejte s důvěrou a zárukou ještě teď!

European Drugs, Břet. Jelínek, PH.M., Dpt. 6, Box 327,
Laguna Beach, Cal. 92652

★ VIETNAM, ROK PO SKONČENÍ VÁLKY

Interview s p. Gheddou, redaktorem "Mondo e Missione"

30. dubna uplynul rok od skončení bojů ve Vietnamu. Referendem, které se konalo 25. dubna sjednotilo severní Vietnam s jižním a rozšířilo moc tamní komunistické strany, zvané Lao Dong, na celou zemi. Položili jsme několik otázek páteru Gheddovi z PIME, který je autorem dvou knih o Vietnamu.

A: Jak vaše kniha, tak i články, které jste uveřejnil v italském a mezinárodním tisku o současné situaci ve Vietnamu, vzbudily živou polemiku. Dokonce i oficiální deník vietnamské vlády v Saigonu reagoval a otiskl dlouhý článek ve kterém popřel vaše tvrzení. Jaké jsou podle Vás příčiny této polemiky, proč vůbec vznikla?

B: Vznikla především proto že dnes o Vietnamu mluví jen velmi málo lidí. Od té doby, co v něm skončila válka, Vietnam se stal, alespoň v italském tisku námětem, kterého se, jak se zdá, nikdo nesmí dotknout. Já ale o Vietnamu mluvím a píši a lidé na to reagují. Podle mého názoru je nemyslitelné, aby tak náhle a naráz vhasl všechen zájem o národ, který po tak dlouhou dobu vzrušoval veškeré světové veřejné mínění.

A: Co Vy si myslíte o současném Vietnamu?

B: Je těžké shrnout do několika vět tamní složitou situaci, o které jsem napsal knihu o 360 stránkách. V podstatě ale mohu prohlásit, že úkol znovuvybudovat tuto zemi, hmotně i morálně zničenou válkou, si opravdu zasluhuje veškeré naší podpory a solidarity. Vlády a charitativní organizace by měly Vietnamu i nadále konkrétně pomáhat. Musíme ale dokázat svou solidaritu i tím, že se nepřestaneme aktivně zajímat o vietnamské události a především, že budeme trvale upoutávat pozornost světového veřejného mínění na to, aby byly respektovány Pařížské dohody, na které dnešní revoluční vláda zapomněla. Tyto dohody byly uzavřeny v Paříži v lednu 1973 a jak odbojové hnutí vietkong, tak i severovietnamská vláda usilovaly, že se budou dodržovat. Vytýkali dokonce jejich porušování Američanům a bývalému jihovietnamskému presidentovi Thieuovi. Podle těchto dohod má být v jižním Vietnamu stále respektován politický pluralismus a demokratické svobody. Ve skutečnosti tomu ale tak není. Dnes existuje v jižním Vietnamu jediná strana, tj. komunistická a jediná úřední ideologie, kterou je marxismus-leninismus. Proto mě stále více udivuje naprosté mlčení západního tisku nejen o této zradě úředně podepsaných dohod, ale i po slibech, které Hanoi po tétě opakovala, ale teď neplní. Řekl bych, že ani různá hnutí, skupiny, strany a odbory, které se dříve stále zasazovaly o demokratické vyřešení situace v jižním Vietnamu, by dnes neměly pomíjet mlčením fakt, že tamnímu lidu byla vnucena ideologicky totalitní diktatura. Měly by se o tom vyslovit též italská a francouzská kom. strana, aby tak dokázaly, že myslí svou "novou demokratickou cestu" vážně.

A: Podle Vašeho názoru existují v jižním Vietnamu i jiné síly, než komunistická strana?

B: Politické ano, vojenské ne. Tyto politické síly dříve svými nenásilnými akcemi a lidovými manifestacemi pomáhali zevnitř podkopávat Thieuův režim a tím usnadnily konec války a vojenské vítězství vietkongu a severního Vietnamu. Dohromady tvořily tzv. "třetí sílu", kterou uznávaly i pařížské dohody. Jejími hlavními složkami byly různé budhistické i katolické skupiny, dále odboráři(tzv. Vietnamská konfederace pracujících, která je dnes rozpuštěna, rozličná jiná názorová hnutí a rovněž opoziční politické strany, které měly určitý, třebaže jen omezený vliv na vyšší, tzv. elitní kruhy městského obyvatelstva. Lidové masy organizovaly představitelé dvou národních náboženství, katolíků a budhistů a spolu s nimi i odboráři; ti měli vliv hlavně na venkovská družstva, která i dnes, v duchu staré tradice obdělávají půdu; ta vždy patří celé vesnici, zejména v deltě řeky Mekongu. V současné době ale o této "Třetí síle" už nic neslyšíme naopak je známo, že někteří z jejích představitelů jsou buď ve vězení anebo pod dozorem (např. Minh, Tri Quang, Van Huven a Tran Quoc Buu, který byl předsedou odborů a další). Svoboda tisku zmizela a žádné politické hnutí kromě komunistické strany nemá možnost vyjádřit své návrhy a názory. Mohu k tomu ještě dodat, že z více než 2.000 cizích novinářů, kteří byli v jižním Vietnamu za Thieuovy vlády, jich tu zbylo jen několik málo, kteří byli pečlivě vybráni a ani ti nemají svobodu pohybu a nesmí opustit Saigon.

A: Ve zmíněném článku saigonských vládních novin vám odpověděla paní Ngo Ba Thanh. Co vlastně napsala?

B: Paní Ngo Ba Thanh byla advokátkou a jedním z nejznámějších představitelů oné "Třetí síly". Zastupovala hnutí městské elity, která bojovala proti Thieuovi. V prosinci 1973 jsem ji navštívil v jejím bytě a tehdy mi prohlásila, že není komunistka, že bojuje za pluralismus a demokracii, že bude pokračovat v boji za svobodu i když přijdou k moci komunisté, a že je ochotna jít pro to i do vězení. Dnes ale je členkou Výboru pro sjednocení Vietnamu a prohlašuje, že zcela souhlasí s nynější vládou. Rozpustila své hnutí a začlenila je do vládní organizace, protože, jak říká, dnes si lid zvolil socialismus a pluralismus prý tedy již nemá žádný smysl. Se vší úctou k této paní, která byla za Tricua několikrát zavřena a s veškerým pochopením pro těžkosti, s nimiž musí nyní zápasit, nedovedu si ale vysvětlit, zda je tato její názorová změna upřímná, anebo zda byla prostě donucena přijmout režim, který nepřipouští žádné jiné možnosti. Její stanovisko v r. 1973 bylo samozřejmě docela jiné než dnešní.

A: A nakonec nám ještě něco řekněte o postavení katolíků.

B: Už sám název mé knihy "Křesťané a komunisté ze Vietnamu" dokazuje, že jsem všechnu svou pozornost soustředil právě na vztahy mezi vietnamskými křesťany a komunisty. V Itálii se v tomto ohledu mnoho mluví o dialogu, spolupráci a kompromisu, ale to, o jaký druh dialogu jde a do jaké míry je vůbec možný, si musíme ověřit především v zemích, kde mají komunisté v rukou veškerou moc. Nedávno konstatovali jugoslávští i polští biskupové, že je nemožný. V ČSR samy oficiální mluvčí strany prohlašují dialog za nepřípustný. Ve své knize popisuji, jak probíhala ve Vietnamu cesta církve k tomuto dialogu s komunisty, nejprve za partyzánské války a potom, když uchvátili moc. Je ještě příliš brzy k vyvozování konečných závěrů. Přesto však můžeme poznamenat, že mezi tzv. špičkami, tj. mezi biskupy a vládními představiteli, vládla až dosud "na oko" shoda, pokračoval dialog, a vláda slibuje plné respektování náboženské svobody. Od normálních věřících však přicházejí zprávy, že jak katolíci, tak i budhisté jsou vystaveni silnému nátlaku, aby přestali vyznávat svou víru a zvláště mimo Saigon jsou zaváděna různá proticírkevní opatření. Budoucnost nám jistě dá přesnější odpověď a nebuďme příliš překvapeni, až i v Již. Vietnamu dojde k přímému pronásledování všech křesťanů rudým režimem.

JIŽNÍ KOREA POD DIKTÁTORSKÝM REŽIMEM GENERÁLA PARKA

Gebhard Hielscher:

Když brigádní generál Park Chung Hee spolu s jinými vysokými důstojníky 16. května 1961 při státním převratě svrhl první liberálně-demokratickou vládu, již Korea dostala ve 2.000 letech svých dějin, slíbil svému národu dostatek jídla, hospodářský rozmach, konec korupce a odstranění stranického hašteření pomocí národní obrody a demokracie, přizpůsobené korejským poměrům. Srovnáme-li nyní po 15 letech Jižní Koreu s tím, co ji Park kdysi slíbil, není možno popřít značné úspěchy jeho režimu v industrializaci země, ve výstavbě moderní hospodářské infrastruktury a v obdivuhodném zvýšení vývozu. Na druhé straně však bylo v Jižní Korei zemědělství zanedbáno do té míry, že tato dříve zemědělsky plně soběstačná země dnes musí v cizině kupovat potraviny za devizy, tvrdě vydělané vývozem svých průmyslových výrobků. Kromě toho odchod venkovanů do měst uměle udržuje nízké mzdy u průmyslového dělnictva, takže kromě nepatrné vrstvy lidí, kteří vydělávají hodně, dosud se uvnitř země nemohla dostatečně vyvinout kupní síla velké většiny obyvatelstva. Jihokorejská ekonomie je ještě na dlouhá léta odkázána v nebezpečné míře na úvěr ciziny. Za obdivuhodně vzrostlým celkovým hospodářským potenciálem země se skrývá nezdravá sociální nerovnost, která by se mohla zemi stát osudnou.

V pozadí za vnějšími náznaky mnohých snah modernizace také stojí neutěšený politický vývoj jihokorejské společnosti. Ačkoliv president Park vedl už několik kampaní proti korupci, a to i ve vedoucích vrstvách, zřejmě mu chybí rozhodnost pro úplné vymýcení tohoto nešváru; toto ukazují zřetelně jak zvyky jeho vlastní politické strany, tak i příliš mnohé vládní orgány. Stranické hašteření v politickém životě Jižní Korey dnes neexistuje proto, že Park postupně nemilosrdně umlčel všechny hlasy normální organizované kritiky vlády, od pracovních unií a politických stran až po studenty a hromadné sdělovací prostředky. Nyní ještě chce umlčet poslední baštu politického odporu, totiž křesťanské církve; v přítomnosti se musí 18 odpůrců režimu zodpovídat před soudem proto, že v seulské katolické katedrále Myong Dong pronesli výzvu, aby byl v zemi zrušen výjimečný stav a aby president Park odstoupil.

Park je zřejmě rozhodnut ještě dlouho zůstat u vládních otěží; nikdo jiný kromě armády, která jej přivedla k moci, není schopen jej sesadit. Park se vždycky snažil ospravedlňovat pronásledování svých kritiků hrozícím nebezpečím ze severu. Skutečně nelze popřít, že Kim Il Sung, jediný vládce Severní Korey, stejně ctižádostivý a zaslepený jako Park, je pro své militantní sklony a pro svou nepředvídatelnost opravdovou hrozbou pro bezpečnost Jižní Korey. Proto Spojené státy a Japonsko stále udržují v této zemi své armádní jednotky. Největším rizikem pro bezpečnost Jižní Korey však je sám Park. Jeho chorobná nedůvěra vůči svým vlastním spoluobčanům mu zabraňuje pochopit, že bez důvěry a bez hospodářského uspokojení značné většiny obyvatelstva není možno zajistit si trvalou bezpečnost. Jižní Korea je však dosud příliš vzdálena od těchto předpokladů.

FRANK'S
Mobil AUTO-SERVICE STATION
NA 32. ULICI A OAK PARK AVE.
V BERWYNU, ILL.
Náš krajan FRANK FOLTÝN, evropský automechanik v ní zahajuje provoz od 1. srpna 1976.
Veškeré opravy osobních i lehkých nákladních aut amerických i zahraničních značek.
Tel.: 788-7519
"ROAD SERVICE" — elektrické sváření — umývání aut.
PROVOZ: OD PONDĚLÍ DO SOBOTY OD 7 AM DO 7 PM

OTTO PEJSA,
proprietor
Zavítáte-li do Chicaga, do bývalé "České Kalifornie", a zmocní-li se Vás touha uvidět ještě jednou, jak tomu bývalo za starých časů, zajděte si na oběd či večeři do
NEW LITTLE BOHEMIA
OTTO'S RESTAURANT and COCKTAIL LOUNGE
American & Continental Cuisine
2700 S. CHRISTIANA AVE.
CHICAGO, ILLINOIS 60623
Zavřeno v pondělí
Phones: 277-0872; 762-9537

Ferdinand Peroutka:

● NEPODEPSANÝ DOKUMENT

První, co napadá, je ptát se: co se stalo? Byl letos sjezd sovětské komunistické strany, byl sjezd československé komunistické strany; na obou se pozorovatelům zdálo, že sověty se připravují k přísnosti a hněvivě připomenou ostatním komunistickým stranám jedenadvacet podmínek, za nichž před 55 lety byly přijaty do Komunistické internacionály. Tehdy komunistické strany Evropy i světa se zavázaly moskevskému vedení k poslušnosti. Nyní však v červnu 1976, Sověty se sešly ve Východním Berlíně k dvoudenní konferenci s evropskými komunistickými stranami, a přísnost se neprojevila. Zástupci největších evropských komunistických stran, jeden za druhým, zde prohlašovali, že poslušnost Moskvě neuznávají a že budou dbát prospěchu vlastní země. Bylo to, jako kdyby o své vůli vyhlásili novou konstituci světového komunistického hnutí, založenou na taktické i mnohé jiné samostatnosti komunistických stran. Leonid Brežněv byl přítomen a choval se ne jako dozorce, nýbrž jako posluchač. Zástupce španělské komunistické strany řekl: "V minulých letech Moskva byla náš Řím, kam jsme putovali. Mluvili jsme o Velké Socialistické Říjnové revoluci, jakoby to byl den, kdy jsme se narodili. To byla doba našeho dětství. Dnes *jsme dospěli lidé." Brežněv nevyskočil, aby* polemisoval a kárał. Zdá se, že to vyslechl s kamennou tváří.

Co tedy se stalo? Proč Sověty se takto zkrotily? Uznaly konečně, že "revisionismus" je historické, nepotlačitelné hnutí, které stále nalézá novou potravu ve vadách sovětského režimu? Nebo věří Sověty, že nadšení pro samostatnost je jen nová taktika, a bylo by jim příjemno, kdyby evropští komunisté tak nebo tak se dostali dovnitř vlád v Itálii a ve Francii, a z této nové posice pracovali pro vítězství komunismu? Jen postupně se budeme dovídat hlavní příčiny.

Zatím - - komunistické strany mají být samostatny, ale Sověty ještě hanobí a trestají československou komunistickou stranu za samostatnost. Československá strana prý byla pro obnovu kapitalismu, částečně prý také pro obnovu hitlerismu; ze socialismu prý by byla nenechala kámen na kameni a chystala se vraždit komunisty téměř tak, jak Stalin je vraždil. Ujaly se na dvoudenním sjezdu evropské komunistické strany československých soudruhů? Neujaly. Když italský komunistický vůdce Berlinguer, nejvýmluvnější hlasatel nezávislosti na Moskvě, ve volební kampani jezdil po zemi, zmiňoval se o československém případu takto: "Co má Praha co činit s námi? Byla to jiná situace, jiná země, jiná komunistická strana s jinou historií a zkušeností."

Výrok pozoruhodný svou nedokonalostí. Československo je "jiná země" než Itálie? Ovšem, jak jinak! Na světě je mnoho zemí a každá je jiná než ta vedle ní. Československá komunistická strana měla jinou historii a jiné zkušenosti? Ovšem, neboť které dvě země mají tutéž historii? Ale ať jakékoli byly historie a zkušenosti československé komunistické strany, vedly ji k tomu, aby žádala nezávislost na Moskvě, jako ji žádá strana italská. Ale snad z nějakých zvláštních důvodů nezávislost patří jen straně italské a těm stranám, které se jí podobají. Jaké by to mohly být důvody? Ještě jednou si přečtěme, co Berlinguer řekl: Také, že je rozdíl v situaci! Jaký rozdíl? Nejviditelnější a nejméně popiratelný je rozdíl geografický. Zde patrně je jádro pudla. Itálie je tisíc mil vzdálena od Ruska, Československo s Ruskem přímo sousedí a je jeho vojákům přístupno za půl hodiny. Italští komunisté jsou odhodláni vydebatovat si svou nezávislost, ale ne nezávislost přímých ruských sousedů, Československa, Polska, Mad'arska. Je jim známa železná hůl Sovětů podržet, co už mají.

A tak "nezávislost" komunistických stran byla na sjezdu vyhlášena, ale zároveň Československo zůstane okupováno. Na osudu této země západní evropské komunistické strany si vytřibily své vědomí, ale jen pro sebe. Na sjezdu současně pracovalo dvojí vědomí: vědomí Sovětů, že nezávislost komunistických stran musí být uznána, má-li k sjezdu vůbec dojít; a vědomí západních komunistických stran, že z téhož důvodu Československo nesmí být na sjezdu zmíněno. Sověty a západní komunistické strany společně shledaly, že vždy je možno mlčet o některých věcech.

Následek je ten, že červ hlodá na rétorice, usnesené na sjezdu. V dokumentu na sjezdu vypracovaném se praví: "komunistické strany jsou úplně nezávislé a jednají na základě sociálních, hospodářských a politických podmínek své vlastní země". (S výjimkou Československa, Polska, Mad'arska, atd.) "Národy mají nezcizitelné právo svobodně si zvolit svůj způsob vývoje." (S výjimkou Československa, atd.) "Budeme se přísně držet zásady, že všechny komunistické strany jsou si rovny a naprosto nezávislé." (S výjimkou Československa, atd.) "Řídíme se velkými ideami Marxe a Engelse." (Byla vskutku invase do Československa a předtím do Mad'arska jednou z velkých idejí Marxe a Engelse?)

Berlinguer se v Itálii zmínil, že v československém případu byla jakási situace. Vždy je nějaká situace. Pod vlivem situace nyní západní komunistické strany jsou nezávislé a zároveň se varují příliš rozlobit Sověty. K rehabilitaci Pražského jara nedojde. Pražské jaro mělo svou ideologii a západní komunistické strany mají, ale není v té, co by nebylo v oné. Polsko a Mad'arsko první prošly následky přímého sousedství s Ruskem, ale jejich reakce zůstala v emocionálním stavu. Teprve v Československu se objevila schopnost theorie. Jsou-li Sověty nyní přísnější na Čechoslováky než na jiné, je to z tohoto důvodu. Pražské jaro vypracovalo intelektuálně vynikající theorii nezávislosti a bystrou kritiku škod, jež působí závislost země na jedné vzdálené, v podstatě cizí skupině. Zejména, jestliže tato skupina si osobuje práva nad lidmi, jež by snad patřila vševědomosti. A kritika sovětské diktatury, již vypracovali muži Pražského jara, byla vynikající z dialektického stanoviska, které sovětští komunisté vyznávají. Tím hůře nyní pro Pražské jaro. Zatím ještě i ti, kdo usnesením sjezdu se stali "nezávislými", se varují otevřené projevit přátelství k některým stejně smýšlejícím, Berlinguer je pro mnohé stránce vynikající zjev, ale co řekl o československém případu, bylo koktání, nad nepříjemným tématem.

Sjezd Sovětů se západními komunistickými stranami ukousl větší kus, než může spolknout. Určitá slova byla pronesena, ale je neznámo, zda, kdy a jak bude do nich vpraven skutečný život. Věrnost Marxově theorii byla zase jednou odpřisáhnuta. Jenomže, v theorii byl Marx také přesvědčen, že komunismus zvítězí, poněvadž za ním bude stát "nesmírná většina" a doposud se tak v praxi nikde nestalo. Přijmout tuto podstatnou část marxismu že komunismus zvítězí hlasováním většiny by znamenalo popřít životní dílo Leninovo, jeho břitké umění **dobýt a násilně udržet vládu menšiny.**

Nebyl to sjezd úsměvů. Mluvčí za španělskou stranu řekl: "My komunisté nepředstíráme, že jsme jediní, kdo obhajují zájmy lidu. Nechceme zmenšovat nebo potlačovat roli jiných sil." Sovětští komunisté sotva přijímají toto vlídně. Žádá se od nich, aby uznali positivní roli sociální demokracie? Milionkrát ji prokleli jako nejhoršího nepřítele. Pro ně svět je osidlen ďábly, a je v něm jediný spravedlivý: oni sami. Po celých šedesát let jejich diktatura, domácí a mezinárodní, byla založena na thesi, že jedině oni zastupují zájmy lidu a každý jiný, kdo to o sobě také říká v hrdlo lže.

Pozorovatelům ovšem nemohlo ujít, že dokument, na němž sjezd se usnesl, byl sice usnesen, ale schválen jen mlčením - nebyl podepsán. Tuto okolnost nelze vyložit jinak než nedostatkem vůle jej podepsat. Kdo dovede vypočítat, jakou závažnost má dokument nepodepsaný? Musí se zdát, že účastníci si byli vědomi, že celá věc nedospěla nad stadium pokusu.

Zda však pozorovatelé, kteří byli bystří v této věci, byli bystří také v jiné? Nová okolnost se vytvořila - zatím bez komentáře. Nezávislost a rovnost komunistických stran byla, aspoň slovy, vyhlášena. Budou-li Rusko a Čína chtít, zde mohou nalézt základ k rusko-čínské dohodě. Když ve východním Berlíně Sověty se západními komunisty debatovali, *nedívali se snad více na Vý-*chod než na Západ?

OD POLÁRKY K JIŽNÍMU KŘÍŽI . . .

(Pokračování z min. čísla.)

Druhý den ráno Boston, ale jen krátce, protože ve 4 p.m. se má auto odevzdat v New Yorku a už je poledne. Max. povolená rychlost 55 mil nám připadala směšná a tak jsme to trhli.

Pasové záležitosti jdou dál. Původní plán, cestovat Střední a Jižní Amerikou autem nebo autostopem nakonec ztroskotal na úřadech a peněžence, tak tedy honem obstarávat komplikovanou letenku. Nakonec všechno vyšlo, ale jen o chlup, jako u Peruánců, kteří udělili vízum teprve na Štědrý den, neboť Costa Rica dokonce až 26. prosince 75. Té noci pakujeme a ráno ve třech autech jedeme na Floridu. Cestou 30 dolarů pokuty a za dva dny jsme v Miami Beach. Silvestr na pláži pod palmami, nebo jen tak pod sluncem v kamarádově kabrioletu byl zkrátka jedinečný.

1. 1. 1976 v 8 hod. ráno startujeme do Nicaráguy a přiznáváme, že byl tento termín zvolen pod vlivem jedné nevinné pověry, která říká, že "cestuje-li člověk na Nový rok, bude cestovat celý rok". Kdo sledoval naše bloudění po Sev. Americe, si už asi začne myslet, že jsme "zeměkouli posedlí". Managua, hlavní město ubohého státu Nicaragua se ze zemětřesení, jež je v roce 1972 téměř srovnalo se zemí, ještě dost nezotavilo. Vyjeli jsme na vyhlídkovou střechu hotelu Intercontinental, jedné zmála budov, co přetrvaly, (aby nevznikl mylný dojem, že jsme nocovali v jeho luxusních pokojích zdůrazňujeme, že jsme se spokojili s jedním přesně 30krát levnějším, kde jsme měli za spolubydlící krysy) a pohled na bujnou zeleň v místech dřívějšího centra města nám vynutil poznámku, kterou by Francouz nazval "makaber". Tomu městu to vlastně prospělo. Že se ale jednalo o nevýslovné lidské utrpení a národohospodářskou pohromu jsme si náležitě uvědomili o měsíc později na cestě z Chile do Argentiny, když jsme se z titulků novin dočetli o novém zemětřesení ve Střední Americe, snad hroznějším než ta předešlá. Jako zázrakem minula ničivá síla neklidnou zemi Nicaraguu, přesto že řádila vedle v Guatemale, Hondurasu, El Salvadoru a Mexiku. Rozepisovat se o podrobnostech a následcích, jaké to na cněch místech zanechalo zejména v Guatemale není na tomto místě vhodné, pokud "tendujeme" k telegrafickým zkratkám. Lidská bolest a bezradnost nad nepochopitelnou mstou vlastní země, která všechno zničí, co její obyvatelé pracně vystavěli, se nedá odbýt jednou větou. Ale tak už to bývá; čtenář čte dál a cestovatel (pokud se nestal sám ohětí) pokračuje v cestě.

Tak i my do Costa Rica. Není jasné, proč a jak přišla tahle malá země ke svému jménu. "Bohaté Pobřeží", neb je stejně tak chudá, jako sousední Nicaragua. Společnou mají tyto země i krásu přírody, ale ta nehraje v národním hospodářství žádnou roli, na rozdíl od Rakouska, Švýcarska a jiných zemiček, živících se, nebo alespoň přilepšujících si turistickým ruchem. Přesto je ale životní úroveň v Costa Rice nesrovnatelně vyšší, než u zmíněného souseda, ba dokonce je Costa Rica svým způsobem unikum v Latinské Americe, nejen svým hospodářstvím, které se zakládá vlastně jen na vývozu kávy a banánů, neb nerosty nejsou, ale i tím, že negramotnost činí pouze 10 procent a že Costa Rica má demokratické zřízení. Šikovná organisace a rozvinuté obchodních vztahů dokázaly své. Bohaté Pobřeží dnes patří k největším vývozcům banánů světa. Ale dostat se z tohoto státu pryč, alespoň pro člověka s asylovým pasem, má-li namířeno do Panamy, jejíž úřady letecké společnosti zakazují, importovat individua, rozená v ČSSR, je úplná odyssea. Podobný názor na rodilé Čechy mají konec konců v celé Jižní Americe a nebýt toho, že Říša začal udávat, že je Němec, sebrala by nás asi policie nejenom v Kolumbii, kde jsme to zažili.

7. ledna ale přeci jenom Panama. Většinu času jsme strávili prohlížením starého města s jeho historickými památkami (jež např. San José, hl. město Costa Rica zcela postrádá), neb v panamském obchodním centru města se kvůli provozu, spoustě lidí a příšernému řevu a pokřikování dá sotva vydržet. Nejvíc pokřikují prodavači losů. Loterie je totiž něco jako jihoamerická nemoc, od níž si chudí a důvěřiví lidé slibují vyléčení a bohatství.

Panama není obchodní křižovatkou teprve od doby, kdy Američané dostavěli Francouzi započatý průplav, ale byla bohatá již předtím, jak lze usoudit z četných pirátských přepadů, kterými se i tu neslavně zapsal do dějin pirát Morgan. Na rozdíl od Suezu, panamský kanál stále funguje.

Pokračování

František Svejkovský:

JAK SE PSALO O AMERICE VE STARÉ ČESKÉ LITERATUŘE

Letošní uzavření dvou století v historii Spojených států vyvolalo a stále ještě vyvolává různá ohlédnutí zpět. Nechybí mezi nimi ani historie vystěhovalců z Čech, Moravy, Slezska a Slovenska. V rodinách žije tradice vzpomínek především těch, kdo přicházeli od 19. století. Z vyprávění nejstarších lze poznat rozmanitost důvodů, které sem jejich rodiny zavedly, — a také rozmanitost představ o Americe, s kterými sem přicházeli. K těmto vzpomínkám nebo osobním záznamům bychom chtěli připojit několik ukázek z dob ještě starších a napovědět jimi, jak vznikaly a jaké byly zprávy a představy o Americe. Nemáme pramenů málo. Ty nejstarší doklady sahají do doby kolem roku 1508, tedy krátce po smrti Kryštofa Kolumba († 1506). V době, kdy jeho objevy podnítily rychlý sled několika dalších výprav a kdy zanedlouho — v letech 1519—1522 — došlo k prvnímu obeplutí zeměkoule, kolovaly v českém království a dráždily fantasii lidi zprávy o nových, dosud neznámých částech světa. Tedy od počátku 16. století můžeme už v různých literárních pramenech sledovat ohlasy objevů "nové země", "čtvrtého dílu světa", "Západní Indie" nebo "Ameriky, kteráž i Brasilia slove", jak se tehdy rozmanitě říkalo, neboť ještě dlouho se přesně nerozlišovaly jednotlivé části "Ameriky".

Nejprve jen cizí literatura přinášela zprávy do našich zemí. Později však přibyly i přímé styky s lidmi, kteří měli kontakty s "novým světem" — a nakonec (to bylo už během 17. století) docházely z Ameriky zprávy i různé popisy a charakteristiky pocházející od jednotlivců, kteří sami nový světadíl navštívili. Několik ukázek dále otiskovaných nás rychle provede tím dlouhým časovým úsekem, který předcházel době, kdy pro mnohé krajany ve Spojených státech už začínají vzpomínky pradědů, otců, tedy těch, kdo poznávali už Spojené státy nebo celou Ameriku, když sem od 19. století přicházeli.

Vraťme se tedy na počátek a začněme sledovat, jak se utvářela představa o Americe, jaké zprávy a výklady ji ovlivňovaly, jaké stránky země a jejího života vyvolávaly pozornost a zájem...

Před chvílí padla zmínka o tom, že nejstarší závažná informace, první podrobnější obraz "nových zemí" nás zavádí až do doby kolem roku 1508. Tehdy totiž vyšla drobná tištěná knížka o šestnácti stránkách s titulem **Spis o nových zemiech a o novém světě, o němžto jsme prve žádné známosti neměli ani kdy slýchali** (srov. přiložený obrázek první strany). Dnešní mezinárodní studium v něm oceňuje nejstarší doklad pro rozšíření zpráv o objevení Ameriky do střední Evropy (spolu se zprávami kolujícími v německých zemích) a do slovanského světa vůbec. A co víc, je to už text v domácím, českém znění, určený nikoli jen vzdělancům ovládajícím latinu, ale širšímu okruhu čtenářů nebo posluchačů. Jak jinak ani nemohlo být, text je původu cizího. Ale jde o spis nad jiné závažný — o dopis Kolumbova pokračovatele v zaatlantických cestách, Amerigo Vespucci. Tento jeho dopis, napsaný po návratu do Evropy italskému knížeti Vavřinci Petru Medici, byl v originále italský, ale Evropa chtivá zpráv si brzy opatřila jeho latinský překlad zvaný "Mundus Novus" (Nový svět) — a ten se také hlásí z českého textu. Česká knížka není doslovným překladem, je — podle častého tehdejšího zvyku autorů — zpracováním přihlížejícím k potřebám a zájmům čtenářů. Proto jeho vydavatel, plzeňský tiskař Martin Bakalář vydal úpravu, do které se vedle dopisu Vespuciho dostaly ohlasy ještě jiných tehdejších zpráv. Mluvíme-li už o tomto Italovi, který pracoval ve službách portugalských a španělských králů, stojí snad za poznámku, že Evropa a s ní i lidé v našich zemích věřili, že on byl objevitelem Ameriky, jak o tom ostatně svědčí i ohlas jeho křestního jména Amerigo — Amerika.

Obraťme teď pozornost k českému spisku; k malé ukázce z něj, a mějme přitom na paměti, že čteme původní slova, která kdysi dávno šířila první stručné informace o "novém světě":

"A tak, když jsme vešli do těch zemí a na ty ostrovy, nalezli jsme tak mnostvie lidu, že jest nepodobná věc k mluvení. A lid ten bieše tichý a přívětivý. I ženy i mužie všichni nazí chodiechu, žádnú stránku těla na sobě nepřikrývajíce, ale kterak se kolvěk narodie, tak až do smrti chodie. Těla sú velikého a dobře zpuosobilého a jsú načervení, a to proto, jakož se já domnievám neb, nazí chodie a bývají od slunce spálení, a tak se zdají načervení. Mají kštici a vlasy dlúhé a černé. V chodu jsú rychlí a svobodní a veselé tváři. Ale tvář svú sami sobě kazie a škaredú činie, neb sobě provrtují lici, pysky, nos a uši. A nedomnievaj se toho, že by sobě malé dierky provrtovali aneb že by toliko po jedné dierce na tváři měli, neb sem já mnohé vídal, že na samé tváři měli po sedmi dierách tak velikých, že do každé prst vešel, a ty diery zacpávali sobě drahým kamením, mramorovým krystelem a alabastrem mistrně připraveným. Kdyby viděl věc tak neobyčejnú a potvornú, člověka, majícieho v tváři své sedm drahých kamenóv jako prst dlúhých a tlustých a v pysku sedm, zajisté by se podivil tomu. A tento jest obyčej toliko mužuov, nebo ženy neprovrtují sobě než toliko uši.

...Žádných kosteluov nemají, žádného zákona. Nejsú také ani modlosložebníci, ani littery mají ani kněh ani vědie, kterak do těch zemí přišli. Také se domnievají, že žádného jiného lidu na světě není kromě než oni sami. Ale však proto věře, že po tomto životě budú mieti život nesmrtedlný.

A kdyz se jich kto otieže, od koho ten nesmrtedlný život očekávají, oni odpoviedají, že nevědie. Pravie také, že na nebi jest všecko dobré. Není mezi nimi žádných kupcov ani kupectvie kterého. Mnohé boje mezi sebú činie. Starší navodie mladších k boji a ukrutně se sami mezi sebú mordují."

Od této doby by bylo možné uvádět další doklady o tom, jaké byly ohlasy objevů v českých zemích, jak se utvářela i projevovala představa o čtvrtém dílu světa prostřednictvím různých druhů latinského nebo českého písemnictví, včetně prvních učebnic. Ale postupme o století dále. Styky začínají být intensivnější, a hlavně přímější. Na doklad toho je třeba jmenovat nejprve Jana Ámose Komenského (1592—1670). Do svých plánů výchovy i do svých spisů rýsujících lepší řády budouciho světa zahrnoval už zcela samozřejmě také Ameriku. Ba mnohdy, právě na základě zpráv o životě a vzdělanosti původního obyvatelstva věnoval jim zvláštní pozornost. Tak ho např. zaujaly otázky výchovy Indiánů. Není proto divu, že jeho myšlenky, ba přímo i jeho knihy dolehly až za Atlantik — a nechybělo mnoho, a Komenský mohl být od čtyřicátých let 17. století prvním representantem naší vzdělanosti na Harvardské koleji. Jen jeho vlastní rozhodnutí působit v Evropě to změnilo. Ale v knize Cottona Mathera **Magnalia Christi Americana** z roku 1702 zůstává závažný doklad zájmu o něj i obdivu k němu zároveň s poznámkou litující, že "tento vynikající Moravan se nestal Američanem". Třebaže tedy nepůsobil osobně, některé jeho spisy tu kolovaly, ba i Indiáni, na které myslel, užívali jeho učebnice. (V roce 1810 vyšlo dokonce první americké vydání jeho učebnice **Orbis pictus — Svět v obrazech.**)

Jde nám však ještě o jednu Komenského myšlenku, která se váže k Americe. V době po událostech na Bílé hoře a v atmosféře válečného napětí, které potom počalo nadlouho rozvracet klid celé Evropy, takže se v historii hovoří o "válce třicetileté", napsal — asi roku 1624 — Komenský úvahy, které nazval **Truchlivý**. Tam, ještě dříve než se za jeho pozdějšího pobytu v různých evropských zemích jeho znalosti o Americe prohloubily, zapsal zajímavou svou filosofii dějin, z které vyplývalo, že viděl Evropu vyčerpánu a naději v budoucnu hledal ve sféře "nového světa":

"Co od lidí vzděláno aneb spořádáno, rovně tak smrtedlné jest jako oni sami. ... Kvetly kdysi východní strany, Assyria, Egypt. Židovstvo, v umění válečném i literním předčily; přestěhovalo se potom do Evropy oboje to, tam to všechno barbaries přikryla. V Evropě se nyní opět všecko bouří, láme, třeští, k veřejnému pádu chýlí; Nový svět naproti tomu kvesti začíná."

— tedy i takto, nikoli jen poznatky zeměpisnými, přírodopisnými a etnografickými, zařazovala se Amerika do myšlení dávných generací.

Komenský representoval svými snahami a svými knihami těsné sbližování lidí z českých zemí s Amerikou v době, kdy jiní už přímo na nové zemi stanuli. Je známo z dějin východního pobřeží, z dějin tehdejších oblastí New England, New Yorku, Pennsylvanie a Georgie a z knih zpracovaných např. Thomasem Čapkem "The Čechs (Bohemians) in America" (1920) nebo F. Františkem Dvorníkem "Czech Contributions to the Growth of the United States (1961), že už od počátku 17. století přicházeli lidé původem z českých zemí na půdu Ameriky. Jejich pobyt však zanechával ohlasy převážně v literatuře a kultuře jejich nové vlasti; nezapůsobil směrem opačným, do Evropy.

Proto první původní a obsáhlé informace o zkušenostech v nových zemích posílané domů spadají až do druhé poloviny 17. století a jsou dílem misionářů z Čech, Moravy a Slezska, členů Tovaryšstva Ježíšova, kteří působili v oblastech od Kalifornie přes Mexiko až do Jižní Ameriky a rozsáhlé oblasti ostrovní kolem ní. Ze svých cest posílali tito misionáři relace i soukromé dopisy informující jak o jejich vlastní práci, tak i o zemi, způsobech života Indiánů, o zážitcích z cest nebo zas o zkušenostech s činností Evropanů spravujících mocensky tyto oblasti. Proto v písemnictví, které se touto cestou dochovalo nacházíme nejednou rysy poutavého cestopisu, třebaže toto nebyl hlavní důvod, proč psali. Šlo jim především o zprávy, týkající se vykonané práce a budoucích plánů. Zároveň chtěli předávat zkušenosti svým pokračovatelům v misijní práci. Ale přesto zaznamenali mnoho i pro poznání různých částí země. V některých případech procházeli místy, která teprve později přetínaly výpravy cestovatelů, mezi nimi i dalšího Čecha, S. A. Vráza. Právě jeho práce pomáhají badatelům osvětlit a zároveň ocenit nejeden detail z těchto starých zpráv. V nich často převažuje detail nad celkovým obrazem, jak to vyplývalo z cíle těchto písemností. Okamžitý postřeh je častější než soustavný popis. Ale byly to detaily cenné, neboť ilustrovaly nový přístup k neznámým krajům. Vystupovala z nich síla osobního zážitku, který ve způsobu, jak byl podán, měl nejednou i hodnotu literární. A ještě jeden rys poznamenával vztah těchto lidí k životu i krajině v těchto oblastech: ze zápisů poznáváme, že nevolili tyto cesty z touhy po poznání nebo dokonce po dobrodružství, ale především z touhy rozšiřovat učení Kristovo a formovat novou tvář světa, třeba i za cenu sebeobětování a mučednické smrti, kterou tam někteří z nich také vskutku nalezli. Zde je několik úryvků, většinou v překladech z latiny nebo z řádových zápisů německých, které nahrazují ztracené latinské originály.

F. Jindřich V. Richter (1653—1696) na počátku cesty do Jižní Ameriky:

"...malými se nám zdají věci, kterými zatím žijeme, a, jestliže dnes spokojujeme se tři začasté jediným nožem a pijeme-li vodu sebranou z deštových okapů, jsme ochotni žití i v nejvyšší nouzi nad Maraňonem. A tehdy rozvodní se bystřiny rozkoše: naše pevné a stálé zdraví, které jsme si uchovali mezi tolika proměnami všech věcí a nesnázemi, mohlo by nám býti jakýmsi dobrým znamením. I psoty mnoho prospívají zdraví a, kdo jim snadno zvyká, jako soli života, může po pravdě jich velmi dobře použíti. Přál bych si, aby ten či onen zhýčkaný člen *naší provincie pozoroval, jak* žijí jiní členové Tovaryšstva v rozličných místech, jak jsou spokojeni svým jídlem a jak mají svůj šat za vzácnější než jakékoli roucho jiné. A milosrdný Bůh vede nás k nebi vpravdě podivuhodnými cestami; veškero dílo jej na věky chval! My zatím se tu musíme zdržet o něco déle, až bude připraveno, čeho je zapotřebí na cestu opuštěnými krajinami. Vše to bude nám vézti s sebou, neboť v tak obrovských pustinách není žádných hospod, během 60 dní jen pětkrát přijdeme na místa obývaná lidmi, třebaže noc co noc budeme vystupovati na břeh řeky Magdaleny. Proto povezeme s sebou skládací lůžka a každý svůj stan, pod nímž by se chránil proti nespočetným moskytům; také se nám dostane výbavy, abychom mohli číst mši svatou a aby aspoň jeden z nás mohl každého dne před svítáním obětovati."

(Dopis z 5. prosince 1684.)

Pokračování

PAUL'S
BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla.)

"Kamaráde, posud nemáš nic," přerušil nadšené proroctví Don Borel, Boskův nejlepší přítel.

"Nemám, ale brzo budu řídit útulnu mládeže."

"Útulnu?"

"No jistě, útulnu, vidím ji, hmatám ji zrovna očima, vidím část za částí, kostel, dvůr, hřiště, nic tam nebude scházet."

"Ale kde to bude?"

"Ještě nevím, ale útulnu mít budeme."

"Můj ubohý Done Bosko," povzdechl Don Borel, "je mi tě líto, velice líto, tobě stoupá něco do hlavy! Ubohý Done Bosko!"

Brzo se mluvilo mezi turinským kněžstvem, že v hlavě Dona Boska není vše v pořádku. Škoda prý mladého a nadějného kněze. Je přepracován, jeho nervy jsou oslabeny, bylo by nejlépe, kdyby nějaký čas nechal všeho a odpočinul si. Domněnka o nervositě Boskově ještě vzrostla, když někteří kněžští přátelé vyprávěli o rozmluvě s ním. Tázali se ho:

"Chcete založit novou řeholi?"

Kdyby bylo třeba, proč ne?"

"Jaký hábit byste dal svým řeholníkům?"

"Ctnost," odpověděl Bosko.

"Samo sebou se rozumí, ale chceme vědět, jaký šat byste předepsal svým řeholníkům, rozumíte?"

"Budou chodit bez obleku s vyhrnutými rukávy jako zedničtí tovaryši."

Velební páni se zasmáli, i Bosko se zasmál a dodal: "Řekl jsem něco zvláštního? Chodit bez obleku znamená být chudým a myslíte, že řehole chudobná by se neudržela?"

Když se o tomto Boskově plánu dověděli páni v konsistoři, uznali, že s Boskem není vše v pořádku. Bylo usneseno poslati Dona Boska na nějakou dobu do léčebného ústavu. Ředitel blázinec slíbil volné místo pro ubohého kněze a dva Boskovi přátelé, pan farář od sv. Augustina, Vincenc Ponzati a profesor Alois Nasi, byli pověřeni úkolem, aby šetrně a opatrně dodali Dona Boska do léčebného ústavu. Oba slíbili, že úkol vyplní.

Najali si kočár a zajeli kterési krásného odpoledne k bytu Boskovu. Napřed se mluvilo o počasí, potom se přešlo na Boskovy práce a na jeho plány. Bosko okamžitě vypozoroval, že tito dva věří v jeho bláznovství. Chytře se v nitru usmíval a líčil jim své úmysly ještě nadšeněji. Velební páni se na sebe tázavě podívali a z jejich pohledů bylo poznat, co si myslí: Všechno, co se vypráví, je pravda, on se pominul s rozumem.

"Done Bosko," pravil najednou farář Ponzati, "vyjeli jsme si dnes na procházku; nádherný kočár, landaur, nás čeká přede dveřmi. Pojďte se projet, trochu čerstvého vzduchu vám neuškodí."

"Ale výborně, jak by ne, milí pánové, jen klobouk si vezmu a jsem k službám," odvětil Bosko, chytrácky se usmívaje, vždyť tušil, co pány k němu přivedlo.

V minutě stoupala společnost se schodů ke kočáru. Jeden z velebných pánů otevřel dvířka a pokynul Boskovi rukou, řka: "Račte, prosím, vstoupit."

"Kdepak? Nesednu si přece první, to bych měl málo úcty k tak vzácným pánům, račte jen, pánové, sedat."

"Ale ne, jen vstupte!"

"Ne, ne, už jsem řekl, vstupte napřed, prosím vás."

Páni si dali říci a jakmile vstoupili do landauru, ještě se ani neusadili, připleskl Don Bosko rychle dvířka za nimi a poručil kočímu: "Rychle, co nejrychleji do blázince!" Kočí švihl do koní a tryskem uháněl k blázinci. Byli tam za okamžik, blázinec byl blízko bytu Boskova. Brána byla otevřena a služebný personál již očekával nového hosta. Kočár vjel do dvora a sluhové se takřka vrhli na dvířka, aby očekávaného kněze odnesli na poukázaný byt. Co to? Řeklo se jim, že dovezou jednoho a v kočáře seděli dva? A jak zděšeně křičeli a za nic na světě ne a ne z kočáru. "Kamarádi," praví kterýsi ošetřovatel, "ti oba jsou v deliriu. Pozor, na ty bude třeba opatrnosti!" Než se kdo nadál, vytáhli ošetřovatelé oba velebné pány z landauru a zavedli je do pokojů v druhém patře. Ti se bránili, křičeli, nadávali, tvrdili, že oni do blázince nenáleží, že někdo jiný byl očekáván, dovolávali se lékaře, ten prý je znám. Lékař však nebyl doma. Tedy žádali, aby přišel duchovní správce ústavní. Právě obědval. Po chvíli přiběhl, a teprve se vše vysvětlilo. Spirituál by se byl pominul smíchy a propustil vzácné pány na svobodu. Ještě do večera se vyprávělo po městě, jak vezli Dona Boska do blázince. Od té doby se však nikdo neopovážil říkat, že Don Bosko se pominul rozumem.

Té doby měl Don Bosko pronajatou louku od bratří Filippových. Tam se každou neděli ráno sešla jeho mládež, Bosko se posadil na hromádku hlíny a zpovídal, potom šli v řadě do nejbližšího kostela na mši svatou a někde posnídali, co si kdo přinesl. Odpoledne byl zase sraz na louce a dali se do hry. Po chvíli se oddělili od hry hoši menší a Bosko je učil katechismu; potom přišli zase větší a Don Bosko měl k nim promluvu a udával jim směrnice pro další týden. Pak se seskupili všichni a Don Bosko zanotil litanii k Panně Marii. A zase létaly míče až do prvních hvězdiček. Bohužel, bratři Filippovi brzo poslali Donu Boskovi list: "Vaši kluci louku hrami a skotačením příliš udupali, už to není louka, nýbrž mlat, tráva je až do kořínků zničena, dáváme vám tedy čtrnáctidenní výpověď."

Bosko byl sklíčen. Kde najde útočiště pro chlapce? Boží Prozřetelnost se snad postará, nikoliv "snad", nýbrž "jistě". Ale uběhl týden. Don Bosko nenašel nového místa. Uběhl druhý týden, přišla neděle, poslední neděle, kdy směli na louce ještě být. Bosko posud nového místa neměl. Když vyzpovídal na louce chlapce a řadil je na mši svatou do kapucínského kostela Panny Marie di Campagna, pravil hochům: "Dnes je třeba prositi Pannu Marii o velkou milost, pomozte mi ji vymodlit." Chlapci přislíbili a jejich vroucí modlitby prorážely nebesa.

Kolem druhé hodiny odpoledne sešlo se na čtyři sta hochů na louce bratří Filippových, aby se tam naposledy pobavili. V určitou hodinu nastalo vyučování katechismu, zpěv a Don Bosko měl duchovní promluvu. Potom si hoši hráli, a to veseleji než kdykoliv jindy. Don Bosko chodil však s nachýlenou hlavou po kraji louky. Těžké myšlenky vířily mu hlavou a srdce mu pukalo zármutkem. Tak se těšival na slibnou žeň své kněžské práce, a viděl, jak jeho sny se rozplývají. Byl osamocen, pomoci lidské nikde, zdraví podkopané, síly u konce a naděje na útulek pro milované hochy žádné! Po prvé za dlouhou dobu draly se mu slzy z očí. V zármutku pozvedl oči k nebi a zašeptal: "Bože dobrý, označ mi místo, kam bych budoucí neděli mohl s hochy jít, nebo mi vnukni, co činit." Modlitba, provázená vřelou vírou, naději a láskou, musila být vyslyšena.

Sotva se domodlil, přišel za ním na louku nějaký človíček.

Koktavým hlasem otázal se Dona Boska: "Je pravda, že hledáte místo na zřízení laboratoře?" "Ne na laboratoř, nýbrž na oratoř," odvětil Bosko.

"Nevím, jaký je rozdíl mezi laboratoří a oratoří," koktal človíček, "ale o místě vím, pojďte se podívat. Není tam daleko, je to nádherná kůlna, majitelem je pan František Pinardi, slušný člověk, mám kůlnu pronajat: pojďte se mnou."

Don Bosko svěřil dozor nad kluky příteli knězi Merlovi a šel s koktavým k Pinardům. Nádherná kůlna se podobala seníku, jehož potrhaná střecha začínala na jedné straně již metr od země. Kdysi tam měl kloboučník dílnu, potom tam sušívaly bradleny prádlo, a nyní se tam prohánějí myši a létají netopýři. Kůlna se hodila nejlépe za dřevník. Don Bosko, poněkud zklamán, řekl majiteli:

"Kůlna je trochu nízká, nebude se mi hodit."

"Neškodí," odvětil ochotně Pinardi, "vykopu na půl metru hluboko hlínu, tady dáme schodky, podlahu pokryjeme prkny a připravíme všechno podle přání, abyste tu mohl mít svou laboratoř."

"Ne laboratoř, nýbrž oratoř."

"Tím lépe, tím lépe. Já jsem kostelním zpěvákem, donesu sem dvě židle, jednu sobě a druhou moji paní. Mám doma také lampu, tu sem pověsíme a dám vám ještě leccos jiného na ozdobu. Dobrá, vybudujeme tu oratoř."

"Děkuji za vaši ochotu. Odkopete-li půl metru hlíny, přijmu nabídku, ale kolik nájemného budete chtít?"

"Tři sta lir ročně. Víte, jiní mi nabízejí víc, ale když tu chcete oratoř, věc bohumilou a všeobecnému dobru prospěšnou, máte přednost."

"Dám vám tři sta dvacet lir, když mi dáte i tento kousek země ke hrám mých hochů, a když sem budoucí neděli budu smět s hochy již přijít."

"Dobrá, smluveno, do neděle bude vše v pořádku."

Don Bosko se vrátil na louku za svými a zvěstoval jim: "Hoši, radujte se, našli jsme místo na oratoř. Budeme mít kostel, sakristii, školy, hřiště. V neděli už tam půjdeme, tam do toho domu, vidět jej odtud, k Pinardům."

Hoši div nešíleli radostí, skákali, tančili, zpívali, výskali a volali slávu svému velkému příteli. Nakonec vše utichlo a z louky bylo slyšet modlit se růženec na poděkování, že místo se našlo.

Po osmnáctiměsíčním putování najal Don Bosko Pinardovu kůlnu. Jen Bůh všemohoucí věděl, že kolem kůlny po letech vyroste ze slzí a starostí nepatrného kněze obrovský ústav salesiánský, že tam se zrodí salesiánská kongregace, nejen zrodí, rozroste se a rozepne svá křídla daleko, daleko až za moře, do všech zemí, kde třeba zachraňovat mládež.

O velikonoční neděli 12. dubna byla kůlna jak tak upravena. Část, asi 15 m dlouhá a asi 6 m široká, byla upravena za kapli, zasvěcenou sv. Františku Saleskému. Don Bosko kapli posvětil a sloužil v ní po prvé mši svatou. Na prostranství před kaplí si hoši mohli do vůle hrát, zpívat a skotačit. Jejich počet vzrostl již na 600. Don Borel a jiní kněží, kteří Boskovi přáli, radovali se s ním, a dobří lidé, mezi nimi bohatý bankéř Cotta, posílali Donu Boskovi první příspěvky na vybudování díla.

Pro dílo bylo již místo nalezeno, hoši se již nastěhovali, ale Don Bosko neměl, kam by hlavu sklonil. Posud byl druhým duchovním správcem v sirotčinci markýzy Barolové. Měl tam byt, stravu a 600 lir ročně.

Pokračování

Oblastní výbor Československé národní rady americké v Chicagu, Ill.

zve na členskou schůzi, která se koná

v pátek 6. srpna 1976
v 7:30 hod. večer
v Lincoln Federal,
6655 W. Cermak Rd., Berwyn, Illinois

Program:

1. Zprávy úředníků.
2. Zprávy z odboček ČSNRA a přidružených organizací.
3. Projednání přípravy oslavy 200. výročí Spojených států a 28. října, kterou chicagský oblastní výbor uspořádá v neděli odpoledne 24. října 1976.

Prosíme všechny členy oblastního výboru o účast.

František Kalkus, předseda
Marie Langová, tajemnice

ANNUAL CROATIAN CATHOLIC DAY PICNIC IN CHICAGO, ILL.

Chicago, Ill. — Holy Trinity Croatian Parish, 1850 So. Throop Street, is holding its well known annual Picnic on July 25, 1976. This years Picnic will be held at the new location: Santa Fe Picnic Grounds, 9100 South Wolf Road, Willow Springs, Ill. (only three blocks from our old site).

All societies, clubs and church organizations are cooperating to make this day a big success.

Bus service will leave from Holy Trinity Church, 1850 So. Throop Street, at 11:30 for the picnic grounds.

A Croatian style barbecue of 40 lambs and 7 pigs will be featured fare at the annual picnic, beginning at 10 A.M. There also will be 175 lbs of pork chops grilled for sandwiches and the kitchen will serve hot dogs, thuringers, coffee and Croatian nut cakes (orahnjaca). Drinks will be available for adults and ice cream and soda for the children, who can also enjoy the various rides. Music for dancing will be provided by the Franciskovich Brothers Tamburitza.

The pastor, Rev. Stephen Budrovich of Holy Trinity and Parish Council welcome you.

Holy Trinity plans a trip to Holy Hill, Wis.

On Saturday, August 21, the members and friends of Holy Trinity Croatian Parish, 1850 So. Throop Street, will make a yearly pilgrimage to the Holy Hill Shrine in Wisconsin. The buses will leave in front of the church at 8 A.M. Parish council member Mr. John Misic is a chairman for this event. For more information call the rectory 226-2736.

VOICE OF THE NATION

Joseph Cada

CZECH-AMERICAN CATHOLICS

Part II

THE SONS BUILD ON THE FOUNDATIONS OF THE FATHERS

Czech-American Catholics after 1890

(Continued from last issue)

It is informing to note in this respect also that the interest of the Czech-American Catholics in World War I was, until spring of 1917, centered not on things political but on matters of relief which the Catholics intended to implement in Bohemia once the conflict had ended.

The climate in which the Catholic Church grew in America was not overly conducive to its development. The Church was located in a land whose spiritual bases were Protestant. Up to the opening of the nineteenth century its faithful formed an insignificant minority, being almost entirely composed of native Americans in the middle states and the French, whose settlements were strewn along the banks of the Mississippi River. The nation secured its first Catholic bishop in 1790, after the separation from England. Its Catholics, however, were ably led by clergy in individual or autonomous parishes, particularly when the French revolution of 1789 forced that country's priests and religious to choose the United States as one of their spots of exile.

With the beginning of the nineteenth century, the nature of American Catholicism changed through a continued and increasing growth of Irish immigration. A phase of the diaspora upon which that unfortunate people now embarked and which ultimately denuded their country of half of its population, resulted in a definitely Hibernian cast of the Catholic Church in America. By mid-century this situation raised discontent among the old native and French Catholics, who fought against the unifying tendencies and predominant control of an Irish dominated hierarchy. The large Irish immigration also aroused American Protestants, who fought it by resorting to nativism and use of force and terror.

An attempt to at least mitigate the natives' hostility against the Church induced some of its leaders to resort to compromise and accommodation. Cardinal Gibbons of Baltimore and Archbishop Ireland of Saint Paul led the camp of those who attempted to minimize the differences between the conservative aspects of the Church and America's spirit of liberalism. They tried to reduce the conflict between the parochial and the public school and to rationalize the difference between the American Protestant concept of autonomous churches, regulated by laymen through trustees, and the centralizing paternalistic absolutism of the Church. In short, they labored to reduce the notion of the American nativist that the Church in the United States was a foreign body dominated by a European prince.

The Americaninzing efforts of Gibbons and Ireland raised uneasiness in the Church itself. Against the pseudo-liberal tendencies of the "Americanizers" there developed a trend towards conservatism whose champions were such members of the hierarchy as Archbishops Katzer of Milwaukee and Corrigan of New York. The debate relating to the role of the Church in its American setting raised a considerable amount of tension and was settled only by the pronouncement of the Roman See, when in 1899 Pope Leo XIII denied the validity of Americanization in his "Testem Benevolenti", a directive intended for the hierarchy and clergy in the United States.

Czech Catholicism in America, a minority within a minority, played a passive part in the dispute over the position or nature of the American Catholic Church. That is not to say, however, that it was not affected by it in the sense that Americanization, if or when effected, would vastly modify the character of the national church and the culture which this sought to preserve and transmit.

Basically, the Church in the Czech-American community existed by both encouragement and toleration of the ordinary of the diocese. It devolved upon him to see that those who were baptized in the Faith be given the proper opportunity to continue their spiritual development in a new home. In the case of the Bohemian immigrant this, of course, could be accomplished only through the "national" church, whose language the alien understood. Thus bishops and archbishops encouraged the formation of the "national" parish with its non-Anglo-Saxon language, school, clubs, and fraternal organizations.

All of this notwithstanding, the hierarchy, eager to conceal the foreign origin of the Church, even as early as the 1850's, tried to subject it to the English speaking parishes of the diocese and their clergy. In Saint Louis Archbishop Patrick R. Kenrick officially denied the fact that the German, Bohemian, and other "national" parishes of the city had the same rights as those using English. He declared them branch or succursal parishes or churches, whose pastors enjoyed pastoral rights over their parishioners but were not juridical pastors.

(To be concluded.)

BYZANTINE RUTHENIAN PARTICIPATION IN THE EUCHARISTIC CONGRESS

AUGUST 1.—8., 1976

SUNDAY: August 1, 1976

12:00 Noon — Participation of the bishops of our Metropolitan Province in the Solemn Opening in the Cathedral of SS. Peter and Paul, Philadelphia, Pa.

6:00 P.M. — Participation of Holy Ghost parishioners as representative of our Byzantine Ruthenian Province in the parade from Independence Mall to Logan Circle.

8:00 P.M. — Holy Ghost parish representatives in the Eucharistic Procession from the Cathedral to the Art Museum.

MONDAY: August 2, 1976

10:00 A.M. — Concelebrated Divine Liturgy in Holy Ghost Church, Philadelphia by the attending bishops and clergy of the Metropolitan Province together with visiting bishops and clergy from Eastern Europe.

TUESDAY: August 3, 1976

10:00 A.M. — Concelebrated Divine Liturgy in Holy Ghost Church by attending bishops and clergy.

8:00 P.M. — Bishops of our Metropolitan Province will preside at the Liturgy for Freedom and Justice at Veteran's Stadium. (Combined American Ethnic Liturgy).

WEDNESDAY: August 4, 1976

10:00 A.M. — Bishops of our Providence will participate in the Liturgy in Petition and Thanksgiving for commitment to Religious Vocations in Veteran's Stadium.

2:30 P.M. — Pontifical Divine Liturgy for the Clergy and religious of our Metropolitan Province at Holy Ghost Church, Philadelphia, followed by a reception for the clergy and religious in Holy Ghost Auditorium.

7:30 P.M. — Concert and Folk Music-Dancing presentation by the Holy Ghost Choir.

THURSDAY: August 5, 1976

10:00 A.M. — Concelebrated Divine Liturgy in Holy Ghost Church by attending bishops and clergy.

FRIDAY: August 6, 1976

10:00 A.M. — Concelebrated Divine Liturgy in Holy Ghost Church by attending bishops and clergy.

7:00 P.M. — Byzantine Catholic Youth of Philadelphia Deanery participating in the Youth Liturgy in the Spectrum.

SATURDAY: August 7, 1976

11:00 A.M. — Pontifical Divine Liturgy for members of our Byzantine Ruthenian Metropolitan Province concelebrated by the hierarchy and clergy of the Province.

5:00 P.M. — Eastern Churches Divine Liturgy concelebrated by the Byzantine Rite bishops from various countries of the world. Patriarch Maximos V Hakim will be the principle concelebrant. Archbishop Stephen J. Kocisko will preach. The New York Metropolitan Choir and the Holy Ghost Church Choir of our diocese will participate together with other choirs from other dioceses.

7:00 P.M. — Eucharistic Procession with banners, crosses, etc. following the Eastern Churches Liturgy.

SUNDAY: August 8, 1976

4:00 P.M. — Participation in the Procession of the Nations and States by representatives from Holy Ghost parish and by the Byzantine Catholic Hierarchy.

5:00 P.M. — Participation of bishops, clergy and faithful in the closing Eucharistic celebration - Statio Orbis in JFK Stadium.

RELIGIOUS EXHIBITS daily at the Civic Center by the Diocese of Passaic entitled: "Living Icons". Also exhibits by the Archdiocese of Munhall and the Sisters of Saint Basil the Great of Uniontown, Pa.

OPEN HOUSE AND ETHNIC EXHIBITS daily at the Holy Ghost Church, Philadelphia, Pa.

THE BALZEKAS MUSEUM OF LITHUANIAN CULTURE

The Balzekas Museum of Lithuanian Culture will provide a truly unique artistic experience during the month of August when it hosts **Kas Is Taves Bus**, a show featuring three contemporary Lithuanian artists. Having their roots in the Brighton Park area, Thomas Paulius, Helen Pavilonis, and Barbara Pavilonis have developed diverse styles in many different media. From highly traditional to bordering on the surreal, every taste will be satisfied by the variations in this show.

Helen Pavilonis adds a flavor of the traditional impressionists with her oil paintings. Concentrating on floral arrangements and landscapes, Helen has captured loose painting quality and soft colors.

Aleta, as her paintings are signed, began to paint in high school, then continued to study with the Chicago Park District. She considers painting to be a relaxing, yet very challenging part of her life.

Barbara Pavilonis is by no means traditional in her style or media. *Realistic pen drawings of many natural objects* are placed in surreal surroundings on canvas; then a second plane of space is explored by the use of concentrated dyes over the existing image. Barbara studied art education at the University of Illinois at Urbana and since worked as a free lance artist and muralist. Many of the works displayed are from her series, **Surreal Estate**, depicting the remains of an old estate and the changes that time has brought upon it.

Tom Paulius exhibits graphic works exploring a seldom seen media: silk screen. Tom is a former resident of Chicago and now calls New York his home. He does not present the usual profile of the artist, in that he graduated from the University of Notre Dame with a degree in civil engineering, but has always been active in the world of art. While at Notre Dame, he studied under noted Indiana printmaker Don Vogl and participated in silk screen workshops conducted by Larry Stark. Tom exhibits prints selected from his **Chicago** and **Road** series, scenes that he has documented on film in his various travels about the country. Through the use of subtle colors, highlighted by bold complements he transforms subjects that are primarily realistic into almost unknown or rare sensations becoming what he terms as symbols of the city.

Dr. Ludvik Nemec:

PHILADELPHIA MANIFESTO FOR RELIGIOUS FREEDOM AND ITS RESTORATION IN CZECHOSLOVAKIA

In reflection on American Independence, whose impact we feel so strongly while gathered here at Philadelphia, it inspires us to think about our land of Czechoslovakia, presently deprived of all these freedoms so solemnly manifested in the Declaration of American Independence.

The occasion of the 41st International Eucharistic Congress, held here at Philadelphia, and our Czech participation in it, arouses furthermore our concerns that the Catholics from behind the Iron Curtain countries are not allowed to take part in this religious event, although one's rights for religious cult is an internationally recognized axiom.

Such a concern must clearly be present, when one considers how governments around the world are attempting to insure for an every-increasing number of their citizens the rights subscribed to in the United Nation's Universal Declaration of Human Rights. The most recent public evidence of this collective interest to defend human rights was displayed when more than thirty nations, including Cezchoslovakia, signed the accords at the Helsinki Security Conference in August 1975.

This concern is especially compelling when it is provoked by the oppressive conduct of nations, of which the Czechoslovak Communist regime is one of the most repressive in Eastern Europe in regard to the exercise of human rights. The Press is heavily censored; it is reported that the right to defense counsel in criminal trials is virtually abrogated, as is the right of habeas corpus; intellectuals are treated with suspicion, and creative artists are almost completely stifled. Catholic priests and religious are under the constant chicanery and their rights completely ignored. And it is to the issue of the right to freedom of religion that our concern is directed. De facto the Czechoslovak government's policies and practices violate Article 18 of the U.N. Universal Declaration of Human Rights, which stipulates the human right "either alone or in community with others, and in public or priate to manifest his religion or belief in teaching, practice, worship and observance."

Several examples aptly illustrate the Czechoslovak regime's systematic efforts to suppress the practice of Religion. The first is the government's campaign to liquidate Catholic religious orders of men and women. According to the Czechoslovak official spokesman for Church affairs, the society offers no basis for further developments of the existence of religious orders. Consequently, women are prevented from joining these congregations. In addition, the State imposes oppressive working conditions and living accommodations on the remaining nuns. The present strategy if allowed to prevail would mean the liquidation of the twenty-two religious orders within the next several decades. Another example is the Czechoslovak regime's perverse attempt to dominate the clergy. Recently the regime imposed drastic restrictions on the rights of seminarians. They are prohibited from all contact with lay people other than their immediate family or close friends. They are forbidden to have radios or to read any literature from abroad, including theological books. In addition, there are strong indications that the government "applies intimidation and discrimination against parents who have children enrolled in religious education, as well as against the children themselves." (From a letter of May 18, 1976, from Bishop James S. Rausch to Secretary of State Henry A. Kissinger.)

In the view that integral to Americans' belief about human dignity and human rights is the idea that when rights are violated with impunity somewhere, they are implicitly threatened everywhere. Every human community, including political society, is held together by bonds of trust and respect, which we make visible and tangible in the exercise of responsibility for one another. When one refuses to acknowledge responsibility for the life, freedom and dignity of others, then the road is open for rule by terrorism, torture, intimidation and brute force. The conditions in Czechoslovakia are blatant violations of precious human rights, and this should not and cannot be condoned any longer.

In retrospect of all this, this manifesto of Czechoslovak Catholics for religious freedom and restoration of human dignity is indeed in order and urgency. More so since the fundamental human rights were declared in the Czechoslovak Constitutions, both that of 1948 and that of 1960, but are not observed in practice.

As a sequence to these blatant violations by the Czechoslovak Communist regime, of precious human and religious rights, we, the Czechs Catholics here in exile, manifest that these rights be restored immediately. We are bringing this to the attention of the world for the purpose of awakening its conscience for, and to elicit the sympathy and solidarity of, the world with the persecuted brothers and sisters in Czechoslovakia today.

Thus, following the Manifesto to European Nations in the Slovanic Congress in Prague (2.-12. VI. 1848) under the chairmanship of our great historian Francis Palacký, for the struggle for fundamental human rights; further in reflection of the National Manifesto for Democratic Liberties by Czech writers of May 17, 1917, pressing also for the fundamental human rights of individuals and nations as well; further, in memory of the Declaration of Interests of Central European Nations, which T. G. Masaryk signed here in Philadelphia on October 26, 1918, in the name of the Union of Central and Eastern European Nations, which in its six points declared a determination of all prospective nations for their rights; last but not least, in the light of all guarantees of human and religious freedoms, expressed so clearly in the Constitution of the Czechoslovak Republic of February 29, 1920; and finally, in the sense of Declaration on Religious Freedom, which on September 20, 1965, at the Vatican II Council so openly and clearly was formulated by the late Cardinal Josef Beran, Archbishop of Prague, in the following manner:

"Even those, who today suppress liberty of conscience to the detriment of the Church, will find themselves, in our times, quite alone, ashamed before the eyes of all men of good will. This shame could become salutary, even a beginning of a recognition of error. And this council will acquire a greater moral force toward intervention in favor of the persecuted brothers with hope of success.

"Therefore, I ask you, venerable brothers, not to dimnish in any way the strength of this declaration and also to add at the end of this declaration these or similar words:

"The Catholic Chruch requests:

"That all governments in the world extend to all citizens, to those who believe in God too, an effective liberty of conscience and cease from any and every suppression of religious liberty;

"That they free immediately priests and laymen who, for their religious activities, have been held in prison over so many years under pretext of other charges;

"That they permit the many bishops and priests who are impeded from fulfilling their office to return to their flocks;

"That the Church be guaranteed international autonomy and practical communication with the See of Peter in those states where, by unjust laws, she is left to the mercy of hostile state offices;

"That these states desist from placing obstacles in the path of young people who wish to embrace the priestly or monastic life:

"That they permit again the life common to religious orders and congregations of men and women;

"That, finally, they grant all the faithfull effective liberty to profess the faith, to propound and to explain, at least in a positive way, the revealed truths and, moreover to educate their children in the faith.

"Thus truly will be accomplished a work of peace, so needed in our day."

(Notes: "Cardinal Beran on Religious Freedom," NCWC Documentary Service Washington, D.C., Sept. 25, 1965, pp. 1-2; entire speech is to be found here. The Cardinal's address at the Council was reported in all important press agencies and widely published in journals and commented on as an important contribution toward a proper understanding and interpretation of religious freedom. Cf. Floyd Anderson, ed. Council Daybook, Vatican II Session 4, Sept. 4, 1965 to Dec. 8, 1965 Washington, D.C. NCWC, 1966), pp. 35-36; here the entire English text of Cardinal Beran's speech may be found.)

Beran's urgent appeal is even more valid and urgent today. We repeat it here as substance for our appeal for human and religious freedom in this our manifesto to make clear that we Catholics from Czechoslovakia, living abroad, are greatly alarmed by all the blatant violations of human and religious rights in today's Czechoslovak Communist regime in such arrogant, indecent and brutal manner.

There is urgent need to add in refrain of Karl Marx's Communist Manifesto of 1848, this call: The Catholics of all lands unite! Help toward liberation from the hate and assist toward a restoration of all fundamental civil and religious freedoms. Help in our struggle against existential terror of communism and for equal rights for all Catholics. Do not tolerate that the Catholics and other religious bodies and Churches in Czechoslovakia are only the second class citizens because they never submitted to governmental doctrine of Marxism-Leninism. Help to gain the freedoms for the people who suffer so much under the yoke of communism. Help to protect the religious, cultural and national freedoms, which postulate for their existence not only the internal freedom of thought and persuasion, but also freedom for its public cultural and religious expression. Help the people of Czechoslovakia to kindle a spark of hope for the

(Turn to page 16)

MAYOR'S OFFICE FOR SENIOR CITIZENS HOLDS CAUCUS ON NORTHWEST SIDE

A discussion on medication safety will be part of the Northwest Service Area caucus Friday, August 6 held by the Mayor's Office for Senior Citizens. Leaders of senior citizen groups and clubs in the area west of the Chicago River and north of North avenue will attend the caucus to be held at Christ Lutheran Church, 3101 N. Parkside ave. Registration will be held at 8:45 a.m. Coffee and rolls will be served.

Roy B. Nordheimer, past president of the Chicago Area Council for Senior Citizens and consultant to the Mayor's Office for Senior Citizens, will chair the meeting.

The discussion on medication safety and the Seniors' Health Program of Augustana Hospital will be led by Jerry Parker and Betty Epstein, R.N., of the Seniors' Health Program.

Steve Schilsky of the Mayor's Office for Senior Citizens will present the legislative report.

Questions, answers and additional announcements from senior citizen groups and clubs will also be heard.

Another service available to senior citizens in the Northwest Service Area is an Information and Referral Center, operated on the northwest side by the YMCA through a grant of federal funds from the Mayor's Office for Senior Citizens. The Center is located at 3622 W. Fullerton ave., 384-4343.

Services offered by staff at the Center include finding senior citizens in need through outreach programs, providing information of importance to the elderly and referring those who require services to the agency best equipped to meet their needs.

The Center also offers a range of enabling services, such as escort and transportation, to be sure the referral is successfully completed.

Monthly caucuses are held by the Mayor's Office for Senior Citizens in each of its five service areas as a regular means of communicating with those it serves. During the caucuses, senior citizens are encouraged to exchange views and discuss their concerns.

Further information regarding this caucus may be obtained by contacting the Northwest Service Area Office, 744-5729.

SOVIET PERSECUTION OF RELIGION IN UKRAINE

(Conclusion from last issue.)

In November 1974, Rev. Romaniuk along with several inmates, including Danylo Shumuk and Svyatoslav Karavanskyi, appealed to the Committee in Defense of Human Rights against such arbitrary arrests and imprisonments. In the summer of 1975, two appeals from Rev. Romaniuk reached the West: one addressed to the World Council of Churches in Geneva and the other to Pope Paul VI., calling upon them to speak out in defense of incarcerated Ukrainian cultural leaders and those being persecuted for their religious convictions.

On August 1, 1975, in protest against the consistent violations of human rights in the USSR, Father Romaniuk declared a hunger strike and vowed to continue it until such time as he received a Bible from camp authorities. Though his hunger strike lasted almost 3 months, he received no Bible.

UKRAINIAN GREEK CATHOLIC (UNIATE) CHURCH

Rev. Roman Bakhtalovskyi — Born in 1897, he was a Ukrainian Greek Catholic (Uniate) priest in Kolomyia, Western Ukraine. Rev. Bakhtalovskyi was arrested in 1946 and sentenced to a ten-year term of imprisonment for his refusal to accept the illegal prohibition of the Uniate Church and its forcible "reunion" with the Russian Orthodox Church. Arrested again, he was tried by the Ivano-Frankivs'k oblast court in the fall of 1969 under Article 62 of the Criminal Code of the Ukrainian SSR for "anti-Soviet agitation and propaganda." His "crimes" were the celebrations of Uniate masses, religious instruction of candidates for priesthood in the Catacomb Church and "anti-Soviet" sermons. For this, he was sentenced to 3 years imprisonment and 5 years exile. Having already completed his prison sentence, Rev. Bakhtalovskyi is currently in exile in the Irkutsk oblast in Siberia.

Identities of 25 more Ukrainian Catholic priests, monastics and laymen currently imprisoned or exiled for their religious activities are known, but there is no doubt that the total number greatly exceeds this.

ROMAN CATHOLIC CHURCH

Rev. Bernard V. Mitskevich (Mickevicius) — The parish priest in the town of Stryi, Western Ukraine, Rev. Mitskevich was arrested towards the end of 1973 and sentenced to an undisclosed term of imprisonment. The specific charges against him were those of attempting to recruit new members to his congregation among the townfolk, repairing the church building, organizing prayer groups, etc.

COUNCIL OF CHURCHES OF EVANGELICAL CHRISTIANS (AND) BAPTISTS ("INITSIATYVNYKY")

Pastor Georgii Petrovich Vins — Originally from Kiev, aged 46 and the son of an American-educated Baptist minister, Pastor Vins is executive secretary of the Council of Churches of the Evangelical Christians (and) Baptists.

In 1966, for his activities in defense of the rights of his Church, Vins was arrested and sentenced to 3 years in a labour camp. Upon release from his first prison term, he became pastor in Kiev but was later required to do a year of compulsory factory labour. When in 1970 a new case was opened against him, Vins went into hiding in order to continue his work for the Church. For the next four years, he eluded Soviet authorities as he travelled about, preaching and organizing.

Arrested in March 1974, Pastor Vins was not tried until January of the following year. At this time, during a closed trial, Vins was sentenced to 5 years of prison and 5 more in exile for "unauthorized religious activities." Vins is currently serving his prison term in Tabaga, Iakutsk ASSR.

Among the reform Baptists held in Soviet prisons and forced labour camps in 1975, 42 were residents of Ukraine.

SEVENTH DAY ADVENTISTS

Maria Floreskul and Orysia Kondriuk — These sisters are from Berehomet, Chernivtsi oblast. Sentenced early in 1975 to "prolonged incarceration" for their attempt to bring up their young orphaned nephew in a religious spirit.

PENTECOSTALISTS

S. H. Salamakha - Senior Pentecostal presbyter for the Voroshylovohrad oblast of the Ukrainian SSR; born in 1930. He was tried in March 1973 under Article 209-1 of the Criminal Code of the Ukr. SSR for "unauthorized religious activities," specifically for organizing religious meetings, teaching religion to minors, etc. Salamakha was sentenced to a term of 5 years' imprisonment and 4 years' exile. His property was confiscated.

JEHOVAH'S WITNESSES

Vira Iovna Bozhar — She was born in 1924. Arrested and sentenced in 1963 under Article 62 of the Criminal Code of the Ukrainian SSR for "anti-Soviet agitation and propaganda" to 7 years' severe regime labour camp and 5 years' exile.

Numerous Jehovah's Witnesses from the Ukraine are reportedly held in Soviet places of detention and exile.

JUDAIC COMMUNITIES

These communities in the Ukrainian SSR, where some 800,000 Jews reside, have been largely disbanded, with only a handful of synagogues and one active rabbi remaining in Ukraine. Most of the Jewish cemeteries have been destroyed; recently the cemetery in Sarny, Rivne oblast, has been turned into a refuse dump.

The blocking of contacts with Jewish religious centres abroad and the actual lack of facilities for the training of new rabbis have combined with administrative harassment of Jewish believers and often slanderous anti-Judaic propaganda to threaten the very survival of Judaism in the country.

MAHLER AND STRAUSS MUSIC PERFORMED AT CHICAGO'S GRANT PARK

Music by Gustav Mahler and Richard Strauss will be performed at 8 p.m. Wednesday and Friday, Aug. 11 and 13, at the James C. Petrillo Music Shell in Grant Park, announced Stanley Ackerman, concert manager for the Chicago Park District. Admission is free.

Pavle Despalj, music director and conductor of the Florida Symphony, will return for his third season at the Music Shell. Born in Yugoslavia, he studied there with his father, also a conductor and music professor, and with Stepjan Sulek, Yugoslavia's foremost composer and conductor. After serving as music director and conductor of the Zagreb Radio and Television Symphony and Chamber Orchestras and permanent guest conductor of the Zagreb Opera and Ballet Company, Despalj received the Zagreb City Award. The Belgrade Chamber Orchestra, which he founded, achieved recognition as one of the finest chamber ensembles in Europe.

Making her Grant Park debut in Mahler's Fourth Symphony and his "Des Knaben Wunderhorn" will be soprano Elizabeth Knighton, until recently a special instructor of voice at Wheaton College in Wheaton. A student of Grant Park Symphony Chorus director Thomas Peck, Miss Knighton recently won the Chicago Union League Civic and Arts Foundation Vocal Award. This summer she performed at the Aldeburgh Music Festival in Suffold, England.

Mahler and Strauss were among the leading and last exponents of the German post-Romantic movement. Contemporaries who composed in both the 19th and 20th centuries, they also shared the experience of having their music severely criticized when first performed. Mahler remained confident despite the hostile reaction to his work. "My time will yet come," he said.

Mahler began his musical career as a conductor of opera, arriving in New York in 1908 to conduct Wagner's "Tristan and Isolde" at the Metropolitan Opera. His remarkable song cycles and symphonies are considered to be thoroughly Viennese. As one musicologist wrote, "Every possible element of Viennese folk music can be found in his works, the waltz... the popular song, even the military march." Leonard Bernstein called Mahler a "collossus... Mahler's music foretold many of the harrowing experiences through which the 20th century has gone and in the foretelling, it showered a rain of beauty on this world that has not been equalled since."

Mahler's Fourth Symphony, which premiered in 1901, does not reflect the darkness and despair of subsequent works. It is warm and the lightest of his symphonies in orchestral texture. Conductor Bruno Walter explained, "The childlike joys which it portrays are symbolic of heavenly bliss... music is proclaimed the sublimest of joys."

"Des Knaben Wunderhorn" is a collection of German folk poems, several of which were set by Mahler as solo songs.

Richard Strauss was a composer with brilliant musical and dramatic gifts, a fertile imagination and a supreme mastery of orchestral technique. His tone poem, "Till Eulenspiegel's Lustige Streiche" (Till Eulenspiegel's Marry Pranks), was inspired by a famous German legend about Till Eulenspiegel, a practical joker. It was premiered in 1885 in Cologne.

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS UP TO $40,000.00

by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS

Corner 26th and Pulaski

CHICAGO, ILLINOIS 60623

277-8500

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription. Our double-check system guarantees accuracy.

THE REXALL DRUG STORE

RIEDL'S PRESCRIPTION PHARMACY

3156 W. 26th, Chicago

(JUST EAST OF KEDZIE)

Bishop 7-7550

ABDOMINAL SUPPORTS

For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief

ELASTIC STOCKINGS

We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY

Jedokaz — Všehochuť

Philadelphia Manifesto
(Continued from Page 15)

emergence of a Czech free man who could well be a forerunner of a "free religious man". In the euphoria generated by the Bicentennial of the U.S.A., it is easy to forget the sobering fact that one-third of the world, and well over half of the world's population, suffers under the crushing tyrany of communism. This should be a warning memento to all. Help the people of Czechoslovakia to the pursuit of their happiness in national, cultural and religious freedom and to enjoy the dignity of men created to the image of God.

Noworul Memorial Chapels

2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233